

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 2, 2025

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:34](#) 28-01-2025

Hof houdt oordeel over werkingssfeer MITT aan in afwachting van cassatie andere zaak

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:279](#) 28-01-2025

Na verevening verschuldigd bedrag wordt verrekend, restant moet betaald worden

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:127](#) 21-01-2025

Pensioenadviseur aansprakelijk voor afwijking van pensioenovereenkomst werkgever

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:81](#) 14-01-2025

Hof volgt deskundigenbericht: werkgever HooVos valt onder werkingssfeer bouwfondsen

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:2101](#) 14-02-2025

Vermeend grensoverschrijdend gedrag niet bewezen: transitie- en billijke vergoeding

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:1447](#) 12-02-2025

Geen ongerechtvaardigde verrijking bij latere pensioenuitkering door pensioenfonds

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:1351](#) 12-02-2025

Bestuurders na faillissement hoofdelijk aansprakelijk: niet voldoen pensioenpremies

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:1331](#) 31-01-2025

Werkgever met vrijstelling moet indexatie Bpf Bouw volgen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:1124](#) 31-01-2025

Echtscheiding met nevenvoorzieningen: pensioenverevening

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:490](#) 29-01-2025

Verzet tegen dwangbevel gegrond: geen bewijs dat aangetekende aanmaning is ontvangen

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:689](#) 28-01-2025

Werkgever is niet verplicht pensioen te indexeren overeenkomstig Bpf Bouw

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:50](#) 15-01-2025

Beroepsfout door te laat protest tegen ontslag: inkomens- en pensioenschade

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:1418](#) 08-01-2025

Geen verevening maar verdeling pensioen op basis van convenant

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:1221](#) 08-01-2025

Uitgangspunten redelijke schadevergoeding na opzegging uitvoeringsovereenkomst: voornemen deskundigenbenoeming

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:9666](#) 18-12-2024

Ontslag statutair directeur wegens bedrijfseconomische redenen niet onrechtmatig

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:13554](#) 17-12-2024

Echtscheiding met nevenvoorzieningen: pensioenverevening van toepassing

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:23267](#) 07-11-2024

Echtscheiding met nevenvoorziening, kinder- en partneralimentatie en verevening

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 25-02-2025

Centraal Beheer aansprakelijk voor schending zorgplicht bij pensioenbeleggingsverzekering

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 19-02-2025

Geen schending prudent person-regel; onvolledig informeren had niet geleid tot ander risicoprofiel

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 05-02-2025

Indexatieklacht: uitspraak geschillencommissie niet behandelbaar want klacht is al behandeld in 2008

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschilleninstantie pensioenfonds](#) 19-02-2025

Te hoog indicatief afkoopbedrag, lager afkoopbedrag is gecommuniceerd door pensioenfonds

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschilleninstantie pensioenfonds](#) 07-02-2025

Bijzonder partnerpensioen na overlijden voor pensioendatum vloeit terug naar pensioenfonds

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschilleninstantie pensioenfonds](#) 21-02-2025

ABP moet verevening rechtstreeks uitbetalen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 05-02-2025

GIP deels onbevoegd, deel bevoegd: vordering gewijzigde verhoging fictief salaris voor arbeidsongeschiktheidspensioen afgewezen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Centraal Beheer aansprakelijk voor schending zorgplicht bij pensioenbeleggingsverzekering

De commissie moet de vraag beantwoorden of de financieel dienstverlener als bemiddelaar c.q. adviseur de op hem rustende bijzondere zorgplicht heeft geschonden door de consument niet te waarschuwen voor de risico's die hij met de pensioenverzekeringen op beleggingsbasis zou lopen bij een fors dalende rente en door tijdens de looptijd van de verzekeringen niet te waken voor de belangen van de consument. De conclusie is dat de financieel dienstverlener jegens de consument is tekortgeschoten in de zorg die redelijkerwijs van hem verwacht mocht worden. De consument is door de financieel dienstverlener min of meer aan zijn lot overgelaten. Daardoor is de financieel dienstverlener zodanig ernstig tekortgeschoten dat zijn aansprakelijkheid niet wordt verminderd door een eventuele eigen schuld van de consument. De klacht van de consument is gegrond.

De commissie moet de vraag beantwoorden of de financieel dienstverlener als bemiddelaar c.q. adviseur de op hem rustende bijzondere zorgplicht heeft geschonden door de consument niet te waarschuwen voor de risico's die hij met de pensioenverzekeringen op beleggingsbasis zou lopen bij een fors dalende rente en door tijdens de looptijd van de verzekeringen niet te waken voor de belangen van de consument.

In deze zaak stelt de commissie vast dat sprake is van de omzetting van de oorspronkelijk voor de consument bestaande gegarandeerde en vaste pensioenuitkeringen op basis van de Pensioen- en spaarfondsenwet (PSW) naar een beleggingsproduct. Het gaat in feite om de omzetting van pensioenaanspraken opgebouwd in het tweede pijler pensioen naar een pensioenvoorziening buiten de tweede pijler. Deze pensioenvoorziening valt niet onder de wettelijke bescherming van de PSW. Een deelnemer in een tweede pijler pensioen wordt verregaand beschermd, wat ook blijkt uit het feit deze pensioenvorm beperkt overdraagbaar is

op grond van artikel 32 van de PSW. De omzetting van de pensioenvoorziening van de consument ging daarom met een hoog risico gepaard. Het betreft niet alleen het risico van de onzekere uitkomst van het uiteindelijk te behalen beleggingsrendement, maar de aankoop van het ouderdomspensioen is daarnaast ook afhankelijk van de op het moment van pensionering geldende rentestand en levensverwachtingen. De consument heeft door de omzetting een gegarandeerde vaste pensioenaanspraak omgezet in een onzekere pensioenaanspraak waarbij de risico's geheel voor rekening van de consument zijn.

Hoewel de consument heeft gesteld dat de financieel dienstverlener hem heeft geadviseerd om zijn vaste pensioenaanspraken om te zetten naar een beleggingsverzekering, is de commissie van oordeel dat geen sprake is van een financieel advies in de zin van de Wet op het financieel toezicht. Wel is de commissie van oordeel dat op de financieel dienstverlener een bijzondere zorgplicht rust bij een dergelijke omzetting. Deze bijzondere zorgplicht strekt ertoe consumenten te beschermen tegen de gevaren van eigen lichtvaardigheid en gebrek aan inzicht.

De pensioenverzekeringen op beleggingsbasis zijn bovendien complex en zeer risicovol. De omzetting van de oorspronkelijke voor de consument bestaande gegarandeerde en vaste pensioenuitkeringen naar pensioenverzekeringen is gepaard gegaan met het beleggingsrisico. Dit is het risico van het rendement dat met de beleggingen wordt behaald en dat naar de aard van de zaak onzeker is. Daarnaast speelt ook het renterisico: met het in de pensioenverzekeringen opgebouwde kapitaal moet op de pensioendatum een pensioenuitkering worden aangekocht. De hoogte van die uitkering is mede afhankelijk van de op dat moment van pensionering geldende rentestand. Een lage rentestand heeft een aanzienlijk negatief effect op de hoogte van de aan te kopen pensioenuitkering.

De pensioenverzekeringen van de consument kenden ook geen matiging van beide risico's. Zo kenden zij geen lifecycle waarbij het beleggingsrisico geleidelijk werd afgebouwd. Evenmin werd het renterisico tijdens de looptijd afgedekt. Beide risico's van de pensioenverzekeringen kwamen ten volle voor rekening van de consument. De risico's hebben zich kennelijk ook gerealiseerd, want de consument ontvangt een veel lager pensioen dan hij zou hebben gekregen als hij de gedurende zijn dienstverband opgebouwde gegarandeerde en vaste pensioenaanspraken had gehouden. De pensioenverzekeringen zijn daarom ongeschikt voor de consument en de financieel dienstverlener had de consument minimaal moeten waarschuwen voor de risico's.

Gelet op het voorgaande had de financieel dienstverlener voor het afsluiten van de pensioenverzekeringen moeten controleren of de consument zich bij het maken van zijn keuze voor de pensioenverzekeringen liet bijstaan door een adviseur. De financieel

dienstverlener heeft dit niet gedaan. Evenmin heeft hij de consument gewaarschuwd dat het onverstandig was om deze pensioenverzekeringen af te sluiten zonder deugdelijk advies in te winnen. Om deze redenen rustte naar het oordeel van de commissie op de financieel dienstverlener de plicht om de consument de pensioenverzekeringen in deze vorm af te raden. De financieel dienstverlener heeft echter verzuimd dit te doen en is daarom tekortgeschoten in de nakoming van zijn bijzondere zorgplicht jegens de consument.

Tot slot heeft de commissie in het dossier geen aanwijzing, laat staan bewijzen gevonden dat de financieel dienstverlener tijdens de looptijd van beide pensioenverzekeringen adequaat beheer of enige nazorg heeft gevoerd. De financieel dienstverlener heeft alleen de jaarlijkse waardeoverzichten aan de consument gestuurd. Ook op dat punt is de financieel dienstverlener tekortgeschoten in zijn zorgplicht.

De conclusie is dat de financieel dienstverlener jegens de consument is tekortgeschoten in de zorg die redelijkerwijs van hem verwacht mocht worden. De consument is door de financieel dienstverlener min of meer aan zijn lot overgelaten. Daardoor is de financieel dienstverlener zodanig ernstig tekortgeschoten dat een eventuele eigen schuld van de consument niet leidt tot een vermindering van de aansprakelijkheid van de financieel dienstverlener. De klacht van de consument is gegrond.

De commissie stelt partijen in de gelegenheid zich schriftelijk uit te laten over de omvang van de door de consument geleden schade. In het hypothetische geval zonder de zorgplichtschending zou de consument naar het oordeel van de commissie het door de financieel dienstverlener aangeboden financiële product niet hebben aanvaard. Zijn eerdere pensioenvoorziening zou ongewijzigd hebben doorgelopen. De commissie stelt beroep open tegen het inhoudelijke oordeel in deze tussenuitspraak. De commissie bepaalt dat, gelet op het belang van de zaak, tegen het inhoudelijke oordeel in deze tussenuitspraak beroep open staat.

De commissie beslist dat de consument binnen vier weken na de datum van deze uitspraak de commissie de gevraagde informatie verstrekt, waarna de financieel dienstverlener de gelegenheid heeft om binnen een termijn van vier weken hierop te reageren. Aansluitend zal de commissie een einduitspraak doen en tot die tijd wordt een beslissing aangehouden.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 25-02-2025

Zaaknummer: Kifid 2025-0162A

RECHTSPRAAK

Geen schending prudent person-regel; onvolledig informeren had niet geleid tot ander risicoprofiel

Geschil over de zorgplicht van de pensioenuitvoerder in het kader van prudent beleggen. Onder controle brengen van het renterisico en het streven naar een zo stabiel mogelijke pensioenuitkering. Naar het oordeel van de commissie zijn er geen feiten of omstandigheden gesteld waaruit kan worden afgeleid dat de pensioenuitvoerder niet heeft belegd volgens het prudent person-beginsel. Wel komt de commissie tot het oordeel dat de pensioenuitvoerder de consument op onvolledige wijze heeft geïnformeerd over de werking van het fonds dat wordt gebruikt om het renterisico te controleren. Het is echter niet aannemelijk dat de consument een andere keuze dan het neutrale risicoprofiel had gemaakt als hij wel volledig was geïnformeerd. De vordering wordt daarom afgewezen.

De consument heeft tot en met 15 mei 2005 deelgenomen in de pensioenregeling van zijn voormalige werkgever. Op 1 januari 2015 is deze regeling overgegaan naar de pensioenuitvoerder. De pensioenregeling is een beschikbare premieregeling en het pensioenkapitaal wordt belegd. Na de overgang is belegd volgens de life cycle systematiek die de pensioenuitvoerder hanteert voor het opbouwen van pensioenkapitaal.

Op 12 november 2015 heeft de pensioenuitvoerder de consument een pensioenstartbrief gestuurd. Daarin staat dat het pensioenkapitaal standaard wordt belegd volgens de life cycle met het neutrale profiel. Ook legt de pensioenuitvoerder uit dat de consument daarvan kan afwijken met de keuze voor een ander risicoprofiel of door zelf te beleggen. De consument heeft geen andere keuze gemaakt.

Op 29 november 2022 heeft de consument contact gezocht met de pensioenuitvoerder en vragen gesteld over de daling van het pensioenkapitaal. Hij had geconstateerd dat de waarde

sinds 1 januari 2022 was gedaald van € 105.798,38 naar € 89.428,05. Tussen partijen is een correspondentie ontstaan. Daarbij bleek dat de waardedaling met name het gevolg was van de daling van de waarde van het Aegon Liability Matching Fund II (ALMF). De consument heeft naar aanleiding hiervan ook vragen gesteld. De consument is niet tevreden met de antwoorden die hij op deze vragen heeft ontvangen. Dit heeft geleid tot de onderhavige klachtprocedure. De waarde van het pensioenkapitaal was eind 2022 € 108.547 terwijl de waarde per eind 2023 € 85.822 bedroeg.

De commissie moet beoordelen of de pensioenuitvoerder zijn zorgplicht heeft geschonden bij het beleggen van het pensioenkapitaal van de consument in het licht van zijn naderende pensioendatum. Ook moet de commissie beoordelen of de pensioenuitvoerder zich aan de op hem rustende informatieverplichtingen heeft voldaan.

De commissie moet beoordelen of de pensioenuitvoerder zijn zorgplicht heeft geschonden bij het beleggen van het pensioenkapitaal van de consument in het licht van zijn naderende pensioendatum. Ook moet de commissie beoordelen of de pensioenuitvoerder zich aan de op hem rustende informatieverplichtingen heeft voldaan.

In antwoord op de vraag van de consument of bij het beleggingsbeleid niet een te groot accent wordt gelegd op het renterisico en niet voldoende wordt gekeken naar het belang van een hoger pensioenkapitaal, heeft de pensioenuitvoerder verklaard dat de rente bij de aankoop van het pensioen een grotere invloed heeft op het aan te kopen pensioen, omdat deze rente op dat moment voor een heel lange termijn wordt vastgezet.

De commissie volgt deze uitleg van de pensioenuitvoerder. De hoogte van het aan te kopen pensioen is niet alleen afhankelijk van de hoogte van het pensioenkapitaal, maar (juist) ook van de aankooptarieven op het moment van aankoop. Deze aankooptarieven zijn gekoppeld aan de rente. Is de rente op pensioendatum hoog, dan zal meer pensioen kunnen worden aangekocht. Omgekeerd geldt dat bij een lage rente minder pensioen kan worden aangekocht. Om te voorkomen dat een daling van de rente teveel invloed heeft op de hoogte van het aan te kopen pensioen, heeft de pensioenuitvoerder een stabilisatiemechanisme in de beleggingen ingebouwd. Deze beleggingen bewegen mee met de rentestand. Dit heeft wel tot gevolg dat het pensioenkapitaal ook meebeweegt. Het stabilisatiemechanisme werkt echter zo dat de uitkering redelijk stabiel blijft. De pensioenuitvoerder heeft dit aan de hand van de UPO's voor 2022 en 2023 toegelicht. Volgens het UPO 2022 kon met een pensioenkapitaal op 68-jarige leeftijd een te verwachten uitkering van € 4.888 bruto per jaar worden aangekocht. Volgens het UPO 2023 kon met een pensioenkapitaal van € 85.822 (dus na een daling van € 22.613) naar verwachting een uitkering van € 5.295 worden aangekocht. Het pensioenkapitaal was dus met € 22.613 gedaald, maar de verwachte uitkering was gestegen.

De commissie overweegt ten slotte dat de Pensioenwet bepaalt dat de pensioenuitvoerder zich in het beleggingsbeleid moet richten op een (zo hoog mogelijke) pensioenuitkering. Het door de pensioenuitvoerder beschreven beleggingsbeleid – de life cycle systematiek waarin naarmate de einddatum nadert het renterisico gradueel wordt afgebouwd – vloeit daarmee voort uit de wettelijke eisen ter bescherming van de pensioendeelnemers.

Naar het oordeel van de commissie heeft de pensioenuitvoerder de consument daarmee op onvolledige wijze geïnformeerd over de werking van het ALMF. Weliswaar wordt in de life cycle het beleggingsrisico afgebouwd naarmate de pensioendatum nadert, maar de pensioenuitvoerder gaat ook over tot het afdekken van het renterisico. Daarmee richt de pensioenuitvoerder zich op de stabiliteit van de uitkering, hoewel het fonds dat de pensioenuitvoerder daarvoor gebruikt, kan zorgen voor (grote) schommelingen in de waarde van het pensioenkapitaal. Hiervoor is de consument niet gewaarschuwd. Weliswaar had de consument hier.o.er (summiere) informatie kunnen vinden op de website van de pensioenuitvoerder, maar de communicatie van de pensioenuitvoerder bevat geen verwijzing naar de website voor informatie die ziet op het afdekken van het renterisico.

De commissie acht het echter niet aannemelijk dat de consument een andere keuze dan het neutrale risicoprofiel had gemaakt als hij wel volledige informatie van de pensioenuitvoerder had ontvangen. Als hij voor een defensiever risicoprofiel had gekozen, dan was gekozen voor meer dan 70% afdekking van het renterisico. Dit had tot nog grotere schommelingen van de waarde van het pensioenkapitaal geleid. Uit de wijze waarop de consument zijn schade heeft berekend, maakt de commissie op dat hij in de life cycle had willen blijven, maar zonder belegging in het AMLF. Deze mogelijkheid biedt de pensioenuitvoerder echter niet. De consument heeft bovendien in zijn klacht duidelijk gesteld dat hij bewust voor de neutrale life cycle heeft gekozen. Hij is het met name niet eens over de mate van renteafdekking in dit profiel, gelet op het effect op het pensioenkapitaal. Het is daardoor niet aannemelijk geworden dat de consument bij een juiste voorlichting door de pensioenuitvoerder voor een ander profiel zou hebben gekozen of zelf de verantwoordelijkheid voor zijn beleggingen had genomen. Het is daarom niet komen vast te staan dat hij schade heeft geleden als gevolg van de omissie van de pensioenuitvoerder. De commissie zal de vordering van de consument daarom afwijzen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 19-02-2025

Zaaknummer: Kifid 2025-0145

RECHTSPRAAK

Indexatieklacht: uitspraak geschillencommissie niet behandelbaar want klacht is al behandeld in 2008

Klacht over achterwege blijven van indexatie van pensioenuitkering. Dezelfde klacht is al in 2008 behandeld door Kifid. De Geschillencommissie had de klacht daarom niet mogen behandelen. De Commissie van Beroep vernietigt de uitspraak van de Geschillencommissie en verklaart de klacht alsnog niet-behandelbaar.

De klacht van de consument betreft het feit dat zijn pensioenuitkering sinds 1 april 2006 nagenoeg niet is geïndexeerd. De consument wijst er daarbij op dat de inflatie de laatste jaren hoog is. De consument verlangt vergoeding van zijn nadeel.

De Geschillencommissie heeft de klacht behandeld. Volgens de Geschillencommissie is er voor de pensioenuitvoerder geen verplichting om de pensioenuitkering van de consument aan te passen aan de inflatie. De Geschillencommissie heeft ook overwogen dat de consument geen nadeel heeft van de overgang in 2015 van het Renteniensplan naar het berekenen van indexatie op basis van het u-rendement. De vordering van de consument is afgewezen.

De klacht van de consument betreft ook in beroep kort gezegd het achterwege blijven van indexatie van de pensioenuitkering. De pensioenuitvoerder brengt hiertegen in dat het kapitaal waarmee het pensioen is aangekocht, is opgebouwd met een gegarandeerd rendement van 4% per jaar en dat alleen recht op verhoging van de pensioenuitkering bestaat voor zover het gemiddelde u-rendement hoger is dan 4,5% op jaarbasis.

De pensioenuitvoerder heeft echter bij de Geschillencommissie ook aangevoerd dat de consument dezelfde klacht al eerder aan Kifid heeft voorgelegd en dat op deze klacht is beslist. Volgens de pensioenuitvoerder kan de klacht niet opnieuw worden behandeld. In beroep heeft de pensioenuitvoerder dit verweer gehandhaafd. De Commissie van Beroep zal eerst dit verweer bespreken. Indien het verweer slaagt, is de conclusie immers dat de Geschillencommissie de klacht niet inhoudelijk had mogen behandelen en dat ook de Commissie van Beroep dit niet mag doen.

Het toepasselijke reglement van de Geschillencommissie (dat gold vanaf 1 april 2022 tot 1 oktober 2023) luidt, voor zover hier van belang:

‘3. In welke situaties behandelt Kifid een klacht van een consument niet?

1. (...)

2. Uw klacht is al bij ons in behandeling of is al bij ons in behandeling geweest. Of bij een voorganger van Kifid, bij een arbiter of bij een bindend adviseur.’

De consument heeft bij brief van 14 maart 2008 een klacht bij Kifid ingediend. Uit de klacht van de consument van 14 maart 2008 en de beslissing van de Ombudsman Financiële Dienstverlening van 19 juni 2008 blijkt dat die klacht inderdaad dezelfde is als de klacht die de consument in 2023 heeft ingediend en die het onderwerp is van de onderhavige procedure. De consument weerspreekt dit overigens ook niet. De omstandigheid dat de consument nu een beroep doet op brochures waarvan hij stelt dat hij die destijds niet ter beschikking had, maakt niet dat sprake is van een andere klacht. Het is overigens niet gebleken dat de verzekeraar ervan een verwijt valt te maken dat de consument destijds niet over deze brochures beschikte.

Aan het feit dat de klacht al in 2008 door Kifid is behandeld, verbindt 3.2 van het toepasselijke reglement van de Geschillencommissie het gevolg dat Kifid deze klacht niet meer mag behandelen. De Geschillencommissie had de klacht dus niet mogen behandelen en ook de Commissie van Beroep mag dit niet doen. De Commissie van Beroep moet de uitspraak van de Geschillencommissie daarom vernietigen en alsnog bepalen dat de klacht niet behandelbaar is.

Ten overvloede merkt de Commissie van Beroep op dat zij begrip heeft voor de onvrede van de consument, mede gezien de inflatie en verwachtingen die de consument kennelijk had, al dan niet op basis van de inhoud van de genoemde brochures. Anderzijds heeft de Commissie van Beroep ook begrip voor het standpunt van de pensioenuitvoerder dat de consument het gegarandeerde rendement heeft gekregen dat hem in de voorwaarden is toegezegd en dat hem in de achttien jaar na het ingaan van het pensioen al € 100.000 méér aan pensioen is uitgekeerd dan het kapitaal waarmee het pensioen is aangekocht.

Instantie: Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 05-02-2025

Zaaknummer: nr. 2025-0010

RECHTSPRAAK

Te hoog indicatief afkoopbedrag, lager afkoopbedrag is gecommuniceerd door pensioenfonds

Geschil tussen verzoeker en pensioenfonds over de hoogte van het afkoopbedrag. Verzoeker was akkoord gegaan met een indicatief bedrag van € 7.287,37. Het pensioenfonds heeft in een bevestigingsbrief een lager afkoopbedrag gecommuniceerd van € 6.243,85. Verzoeker zegt deze bevestiging niet te hebben ontvangen. Het GIP draagt het pensioenfonds op te bewijzen dat de notificatie met het lagere afkoopbedrag is ontvangen.

Het pensioenfonds mag een ouderdomspensioen afkopen wanneer dit lager is dan € 592,51 bruto per jaar en de betrokkene hiermee instemt. Een jaar voordat verzoekster de AOW-leeftijd bereikt, gaat zij, door invulling van een digitaal aanvraagformulier, in op het voorstel van het pensioenfonds om haar pensioen af te kopen.

Het afkoopbedrag dat verzoekster via het aanvraagformulier in haar persoonlijke portaal te zien krijgt, bedraagt bruto € 7.287,37. Op het formulier staat: 'Let op: de brutobedragen zijn een indicatie'. Op dezelfde dag heeft het pensioenfonds een bevestigingsbrief voor verzoekster klaargezet in haar persoonlijke omgeving. Volgens het pensioenfonds is een 'notificatie' daarvan aan verzoekster verzonden. Verzoekster stelt dat zij deze niet heeft ontvangen en dat ze de bevestigingsbrief niet heeft gezien. In de bevestigingsbrief staat een lager afkoopbedrag, bruto € 6.243,85. Ook staat daarin dat het afkoopbedrag nog kan veranderen. Na het bereiken van de AOW-leeftijd ontvangt verzoekster een afkoopbedrag van bruto € 5.254,47. Verzoekster wil het eerder gecommuniceerde bedrag van bruto € 7.287,37 ontvangen.

Voor de commissie is aannemelijk dat dit eerste bedrag in het licht van de bepalingen van het pensioenreglement onjuist was. Volgens het pensioenfonds maakt van het eerste bedrag deel uit een component nabestaandenpensioen. De commissie volgt het pensioenfonds in zijn stelling dat, volgens de regels van het pensioenreglement, bij de berekening van de afkoopwaarde geen aanspraak op nabestaandenpensioen hoefde te worden meegenomen. In

de pensioenregeling werd geen nabestaandenpensioen opgebouwd. En het vóór 1998 opgebouwde partnerpensioen kwam alleen tot uitkering na overlijden van de (gewezen) deelnemer of gepensioneerde, als er een partner was (artikel 8 lid 6 sub b of c van het betreffende pensioenreglement 1997, zie bijlage 2 bij deze beslissing). Verzoekster had geen partner. Het meerekenen van nabestaandenpensioen was dus niet in overeenstemming met het pensioenreglement en dus onjuist

Als verzoekster van deze bevestiging van het tweede, lagere bedrag kennis heeft genomen of had kunnen nemen, is goed denkbaar dat zij in redelijkheid niet meer op het eerste bedrag kon rekenen, en dat de marge tussen het tweede en het uiteindelijke bedrag wél redelijk wordt geoordeeld. Van belang is dus of verzoekster op de dag waarop zij kennis nam van het eerste bedrag, ook kennis had kunnen nemen van het tweede bedrag. Daarvoor is van belang of het fonds de bedoelde notificatie heeft verzonden aan verzoekster. Het pensioenfonds heeft bij de mondelinge behandeling gesteld dat zij van de verzending van de notificatie waarschijnlijk bewijs kan leveren. De commissie geeft het pensioenfonds de opdracht om te bewijzen dat het aan verzoekster een notificatie heeft gezonden dat op 25 april 2023 de bevestigingsbrief van de afkoop voor haar klaarstond in haar persoonlijk portaal op de website van het pensioenfonds.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfonds

Datum uitspraak: 19-02-2025

Zaaknummer: GIP 2024-0365

RECHTSPRAAK

Bijzonder partnerpensioen na overlijden voor pensioendatum vloeit terug naar pensioenfonds

Verzoeker verzoekt in verband met het vooroverlijden van ex-partner het bijzonder partnerpensioen aan zijn ouderdomspensioen toe te voegen. Verzoeker is van 23 november 1984 t/m 3 juni 2002 gehuwd geweest. Het huwelijk is geëindigd door middel van echtscheiding. Ten gevolge van de scheiding heeft de ex-partner van verzoeker een eigen pensioenaanspraak gekregen in de vorm van bijzonder partnerpensioen bij Pensioenfonds Metaal & techniek (PMT). De ex-partner van verzoeker is in juni 2023 overleden. Dit is voor de ingangsdatum van het ouderdomspensioen van verzoeker, te weten 1 augustus 2023. PMT heeft bij het vooroverlijden van de ex-partner van verzoeker het gereserveerde bijzonder partnerpensioen laten vervallen aan het fonds. Verzoeker vindt dat het gereserveerde bijzonder partnerpensioen terug had moeten vloeien naar hem in plaats van naar het fonds gelet op uitingen op de website van PMT. De commissie stelt PMT in het gelijk.

Verzoeker is van 23 november 1984 tot en met 3 juni 2002 gehuwd geweest. Het huwelijk is geëindigd door middel van een echtscheiding. Ten gevolge van de scheiding heeft de ex-partner van verzoeker een eigen pensioenaanspraak gekregen in de vorm van bijzonder partnerpensioen bij PMT. In juni 2023 is de ex-partner van verzoeker overleden. Met ingang van 1 augustus 2023 is verzoeker uitkeringsgerechtigde bij PMT ten behoeve van het door verzoeker opgebouwde ouderdomspensioen. Per 1 september 2023 stelt verzoeker door middel van een e-mail PMT in kennis van het overlijden van de ex-partner. PMT bericht verzoeker per brief van 10 oktober 2023 dat het bijzonder partnerpensioen aan het fonds is vervallen na het overlijden van zijn ex-partner. Op 12 oktober 2023 stuurt verzoeker een brief aan PMT via het contactformulier op de website van PMT. Hierin vraagt verzoeker nogmaals om het

bijzonder partnerpensioen van ex-partner toe te voegen aan zijn pensioen in verband met het overlijden van de ex-partner. In deze brief verwijst verzoeker naar een (in zijn ogen) onduidelijkheid op de website van PMT.

Uit de tekst van de leden 1, 2 en 3 van artikel 57 Pensioenwet volgt dat het bijzonder partnerpensioen een eigen aanspraak van de gewezen partner is, die wordt verkregen op het tijdstip van de echtscheiding. De commissie wijst op de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam (30 oktober 2018, ECLI:NL:GHAMS:2018:4028). Lid 6 is per 1 januari 2015 aan artikel 57 PW toegevoegd, waarmee de aanspraak op bijzonder partnerpensioen vanaf het moment van overlijden van de gewezen partner weer deel uitmaakt van de pensioenaanspraken van de deelnemer of gewezen deelnemer, echter uitsluitend voor zover dit in de betrokken pensioenregeling is bepaald. Het pensioenreglement geldend ten tijde van het overlijden van de ex-partner van verzoeker bevat geen bepaling als bedoeld in artikel 57 lid 6 PW. Op grond van de Pensioenwet noch op grond van het pensioenreglement maakt het bijzonder partnerpensioen vanaf het moment van overlijden van de ex-partner van verzoeker weer deel uit van de pensioenaanspraken van verzoeker. De geschillencommissie stelt dan ook vast dat het bijzonder partnerpensioen geen aanspraak is die op grond van de toepasselijke wet- en regelgeving, waaronder het pensioenreglement, na het overlijden van zijn partner weer aan verzoeker toekomt.

PMT erkent dat de tekst op de website onduidelijk is. Naar aanleiding hiervan heeft PMT de volgorde van de laatste twee alinea's op de website omgewisseld. Hoewel de tekst is aangepast acht de geschillencommissie de tekst op de website nog altijd niet erg duidelijk. 14. De geschillencommissie begrijpt de klacht van verzoeker zo, dat hij gerechtvaardigd mocht vertrouwen (art. 3:35 Burgerlijk Wetboek) op de informatie op de website van PMT in de zin waarop hij deze informatie interpreteerde. Dat zou dan met zich brengen dat verzoeker een verhoging van het ouderdomspensioen toekomt door toevoeging van het bijzonder partnerpensioen.

Uitgangspunt op basis van vaste rechtspraak is dat pensioenuitvoerders een fout mogen herstellen. Een bericht op de website is slechts informatie. Het is geen rechtshandeling (zie onder meer HR 3 februari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BT8462, r.o. 3.5). Het pensioenreglement is leidend voor de pensioenaanspraken en pensioenrechten.

Voor een succesvol beroep op gerechtvaardigd vertrouwen ex artikel 3:35 BW ligt de lat erg hoog. Zonder bijkomende omstandigheden, zoals de duur en frequentie van de onjuiste informatie, en met name een daarop gebaseerde onomkeerbare financiële beslissing die niet zou zijn genomen als van de juiste veronderstellingen zou zijn uitgegaan, wordt de lat niet snel gehaald. Het is aan verzoeker om dergelijke bijkomende omstandigheden te stellen en zo

nodig te bewijzen. Hieraan heeft verzoeker niet voldaan.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 07-02-2025

Zaaknummer: GIP 2024-0435

RECHTSPRAAK

ABP moet verevening rechtstreeks uitbetalen

Geschil bij GIP over verevening pensioen na scheiding. Verzoeker is in 2009 gescheiden. In 2015 heeft zowel verzoeker als zijn ex partner ABP verzocht mee te werken aan verevening. ABP heeft dat schriftelijk bevestigd. Ex-partner heeft daarna brief gestuurd de verdeling ongedaan te maken met een handtekening van verzoeker. Deze zegt in 2023 hierover niet geïnformeerd te zijn en is woonachtig in de Filipijnen. Uit onderzoek door het Nationaal Forensisch Onderzoeksbureau (NFO) blijkt dat het iets waarschijnlijker is dat de handtekening is vervalst dan dat dit niet het geval is. Het GIP oordeelt dat ABP vanaf de datum van deze uitspraak het verevend pensioen rechtstreeks aan verzoeker moet uitbetalen.

Verzoeker is in 2009 gescheiden. Samen met zijn ex-partner heeft hij ABP in 2015 verzocht mee te werken aan verevening van het pensioen van zijn ex-partner. Beide ex-partners hebben het benodigde formulier ondertekend en aan het pensioenfonds gestuurd. Het pensioenfonds heeft de verdeling schriftelijk bevestigd. Kort daarna heeft de ex-partner een brief gestuurd aan het pensioenfonds met het verzoek de verdeling ongedaan te maken, waarbij ook een handtekening staat bij de naam van verzoeker. Dit verzoek wordt verwerkt en dat wordt door ABP schriftelijk bevestigd. Verzoeker, die inmiddels is verhuisd naar de Filipijnen, zegt hierover niet geïnformeerd te zijn. In 2023 meldt hij dat zijn handtekening op de brief is vervalst. Uit onderzoek door het Nationaal Forensisch Onderzoeksbureau (NFO) blijkt dat het iets waarschijnlijker is dat de handtekening is vervalst dan dat dit niet het geval is. Volgens ABP is dat uiteindelijk niet relevant, omdat de verdeling na de wettelijke termijn is aangevraagd en inmiddels duidelijk is dat niet langer beide ex-partners het eens zijn met de verevening. Het pensioenfonds keert het verevend pensioen daarom niet uit aan verzoeker. Verzoeker vindt dat ABP zich moet houden aan de bevestiging uit 2015 en het verevend pensioen met terugwerkende kracht rechtstreeks aan hem moet uitkeren. De geschillencommissie besluit dat ABP vanaf de datum van deze uitspraak het verevend

pensioen rechtstreeks aan verzoeker moet uitbetalen.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 21-02-2025

Zaaknummer: GIP 2024-0220

RECHTSPRAAK

GIP deels onbevoegd, deel bevoegd: vordering gewijzigde verhoging fictief salaris voor arbeidsongeschiktheidspensioen afgewezen

Verzoeker vindt dat SBZ op grond van het pensioenreglement moet rekenen en van jaar tot jaar moet blijven rekenen met de WIA-uitkeringsgrens geldend op de ingangsdatum van de WIA per 10 oktober 2017 of het arbeidsongeschiktheidspensioen per 1 oktober 2017 (statisch). SBZ vindt dat zij op grond van het pensioenreglement moet rekenen met de WIA-uitkeringsgrens van het betreffende tijdvak (dynamisch). De commissie acht zichzelf gedeeltelijk niet bevoegd om van het geschil kennis te nemen. Voor het overige stelt de commissie SBZ in het gelijk. De vordering ter zake van de gewijzigde wijze van verhogen van het fictieve salaris vanaf 2021 dient te worden afgewezen.

Verzoeker is tot 30 november 2018 werkzaam geweest bij een werkgever die valt onder de pensioenregeling van Stichting Bedrijfstakpensioenfonds Zorgverzekeraars (SBZ). Met ingang van 10 oktober 2017 ontvangt verzoeker een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA). Naast een WIA-uitkering ontvangt verzoeker op grond van het pensioenreglement een arbeidsongeschiktheidspensioen (AOP). De hoogte van het AOP is geregeld in artikel 29 lid 2 pensioenreglement (versie 2017) en bedraagt een percentage van het jaarsalaris boven de WIA-uitkeringsgrens. Hierbij wordt het loon geldend op ingangsdatum WIA/AOP steeds fictief verhoogd volgens de algemene loonronden bij zijn voormalig werkgever. Op de hoogte van het loon wordt het bedrag van de WIA-uitkeringsgrens vervolgens afgetrokken. Partijen verschillen van mening hoe art. 29 lid 2 pensioenreglement uitgelegd dient te worden. Verzoeker vindt dat SBZ op grond van het pensioenreglement moet rekenen en van jaar tot jaar moet blijven rekenen met de WIA-uitkeringsgrens geldend op de ingangsdatum van de WIA per 10 oktober 2017 of het

arbeidsongeschiktheidspensioen per 1 oktober 2017 (statisch). SBZ vindt dat zij op grond van het pensioenreglement moet rekenen met de WIA-uitkeringsgrens van het betreffende tijdvak (dynamisch). Verder wordt na een wijziging van artikel 31 (voorheen 29) lid 6 van het pensioenreglement per 1 januari 2021 het laatstgenoten fictieve fulltime jaarsalaris niet meer onvoorwaardelijk verhoogd met de cao-loonindex, maar met hetzelfde percentage als waarmee de pensioenaanspraken en -rechten worden geïndexeerd. Indiener stelt dat deze wijziging van het pensioenreglement in strijd is met het wijzigingsverbod ex artikel 40 lid 2 van het pensioenreglement. De commissie acht haarzelf gedeeltelijk niet bevoegd om van het geschil kennis te nemen. De geschillencommissie acht zich niet bevoegd om van het geschil kennis te nemen, waar het geschil ziet op de vraag of SBZ op grond van het pensioenreglement moet rekenen met de WIA-uitkeringsgrens van 2016 (statisch). De geschillencommissie acht zich wel bevoegd om van het geschil kennis te nemen, waar het geschil ziet op de vraag of de wijziging van artikel 31 (voorheen 29) lid 6 van het pensioenreglement per 1 januari 2021 in strijd is met het wijzigingsverbod ex artikel 40 lid 2 van het pensioenreglement in verband met een uitgewerkte rechtsverhouding. Voor het overige stelt de commissie SBZ in het gelijk. De vordering ter zake de gewijzigde wijze van verhogen van het fictieve salaris vanaf 2021 dient te worden afgewezen

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 05-02-2025

Zaaknummer: GIP 2024-0411

RECHTSPRAAK

Echtscheiding met nevenvoorziening, kinder- en partneralimentatie en verevening

Echtscheiding met nevenvoorzieningen tot vaststelling hoofdverblijfplaats, zorgregeling, kinderalimentatie, partneralimentatie en verdeling van het huwelijksvermogen. De rechtbank veroordeelt de man om binnen vier maanden na inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand aan de vrouw een gedateerd schrijven te overhandigen van Epic, op het officiële briefpapier van Epic en voorzien van een handtekening van de daartoe bevoegde autoriteit binnen Epic, met daarin een berekening van het over de huwelijkse periode te verevenen pensioen, op straffe van een dwangsom van € 500 per dag dat de man hiermee na ommekomst van genoemde termijn in gebreke blijft, met een maximum van € 25.000.

Echtscheidingsgeskil met nevenvoorzieningen. Nu de minderjarige feitelijk al geruime tijd bij de vrouw in Nederland woont, zal de rechtbank het verzoek van de vrouw om te bepalen dat de minderjarige haar hoofdverblijfplaats bij de vrouw heeft, toewijzen. Dit zorgt voor rust en stabiliteit en acht de rechtbank daarom in het belang van de minderjarige. Het enkele praktische punt van de man ten aanzien van een huisarts in Nederland en Spanje, is niet redengevend voor het bepalen van haar hoofdverblijf.

De rechtbank ziet dat de man – ondanks zijn strakke reis- en werkschema – de moeite doet om naar Nederland te vliegen en tijd met de minderjarige door te brengen en ook bereid is dit te blijven doen. Dit is ook in het belang van de minderjarige. De rechtbank begrijpt dat een weekendregeling van vrijdagmiddag tot maandagochtend voor de man niet haalbaar is. Dit blijkt ook al uit de manier waarop de zorgregeling op dit moment wordt uitgevoerd. De rechtbank zal dan ook bepalen dat de minderjarige – net als nu – in de weekenden van de man van zaterdag 10.00 uur tot zondag 19.00 uur bij de man verblijft. De rechtbank begrijpt

echter ook het standpunt van de vrouw dat zij voor de zorgregeling niet afhankelijk wil zijn van het werkschema van de man en dat het voor haar belangrijk is om (langer dan een maand van te voren) duidelijkheid te hebben over welke weekenden zij met de minderjarige kan doorbrengen.

De rechtbank zal daarom bepalen dat de minderjarige om het weekend bij de man zal verblijven. Dit is ook in het belang van de minderjarige, met name omdat de minderjarige ook behoefte heeft aan structuur en zij – nu zij al wat ouder wordt – steeds meer activiteiten zonder haar ouders zal gaan ondernemen, zoals de Raad ter zitting naar voren heeft gebracht.

Ten slotte wil de rechtbank de man meegeven om nog eens te kijken naar andere mogelijkheden voor zijn verblijf in Nederland dan hotels. Mogelijk is een verblijf in een meer huiselijke omgeving, zoals een Airbnb, fijner voor de minderjarige.

De rechtbank stelt vast dat partijen het – met uitzondering van de kerstvakantie – eens zijn over de verdeling van de vakanties, feestdagen en studiedagen bij helfte, maar niet over de wijze van verdeling. De vrouw wil dat een specifieke verdeling wordt vastgelegd en de man wil de verdeling laten afhangen van zijn werk. De rechtbank vindt het – net als de Raad – vooral voor de minderjarige, maar ook voor de vrouw, wenselijk dat er duidelijkheid is. De rechtbank zal daarom de door de vrouw voorgestelde regeling toewijzen, nu de rechtbank deze verdeling reëel vindt en de man hiertegen ook geen concrete en onderbouwde bezwaren heeft geuit. Ten aanzien van de zomervakantie zijn partijen op de zitting overeengekomen dat de minderjarige in de oneven jaren de eerste drie weken bij de man zal verblijven en de laatste drie weken bij de vrouw en in de even jaren andersom. De rechtbank zal overeenkomstig deze afspraak beslissen. Daarbij heeft de vrouw aangegeven dat zij er geen bezwaar tegen heeft als de man in de weken dat de minderjarige volgens deze regeling bij hem verblijft, met de minderjarige in Spanje verblijft.

De rechtbank zal de door de man te betalen kinderalimentatie vaststellen op € 1.401 per maand. Gelet op de behoefte en het verzoek van de vrouw om een partneralimentatie vast te stellen van € 7.068 per maand, waarvoor de man voldoende draagkracht heeft, zal de rechtbank het te betalen bedrag vaststellen op € 7.068 per maand.

Partijen zijn het erover eens dat de woning zal worden verkocht aan een derde. Zij zijn het ook eens over de makelaar. In geschil zijn de termijnen waarop de levering plaats moet vinden. De vrouw wil immers nog (maximaal) zes maanden na inschrijving van de echtscheiding in de woning blijven wonen, zodat zij genoeg tijd heeft om andere woonruimte voor haar en de minderjarige te vinden. De rechtbank zal het verzoek van de vrouw tot voortgezet gebruik van de echtelijke woning toewijzen, omdat de vrouw daar met de minderjarige verblijft en de

rechtbank het belangrijk vindt dat de vrouw voldoende tijd heeft om passende woonruimte te vinden.

De vrouw verzoekt de man om de helft van zijn ouderdomspensioen aan de vrouw uit te keren. De man heeft alleen een overzicht van het door hem in Nederland opgebouwde pensioen in het geding gebracht, maar de WVPS is ook van toepassing op in het buitenland opgebouwd pensioen, aldus de vrouw. Het is voor de vrouw niet duidelijk of de man ook in het buitenland pensioen heeft opgebouwd. Omdat de vrouw waarschijnlijk geen zelfstandige aanspraak heeft op rechtstreekse uitbetaling aan haar van het buitenlands pensioen is zij volledig afhankelijk van de man. Daarom heeft zij verzocht om een dwangsom op te leggen.

De man voert aan dat hij inmiddels zijn pensioenoverzicht in Nederland aan de vrouw heeft verstrekt. Hij weet niet of hij in het buitenland pensioen heeft opgebouwd. Toen hij voor Epic werkte heeft hij geen pensioen opgebouwd. Vanwege de slechte verstandhouding met Epic kan de man daar geen bewijsstukken van overleggen. De man weet niet of hij pensioen opbouwt bij Optica.

Nu de man een pensioenoverzicht van zijn op basis van een Nederlandse pensioenregeling opgebouwde pensioenrechten heeft overgelegd, zal de rechtbank dit deel van het verzoek – voor zover de vrouw dit nog handhaaft – afwijzen. Voor zover de man op basis van een buitenlandse pensioenregeling pensioenrechten heeft opgebouwd die aangemerkt worden als buitenlandse pensioenregelingen in de zin van artikel 1 lid 8 WVPS en daarmee onder de reikwijdte van de Wet Verevening Pensioenrechten bij Scheiding (WVPS) vallen, heeft de vrouw op grond van de wet aanspraak op 50% van de opbouw tijdens het huwelijk. Voor zover de pensioenrechten op basis van een buitenlandse pensioenregeling van de man niet onder de reikwijdte van de WVPS vallen, maken deze rechten onderdeel uit van de gemeenschap van goederen en heeft de vrouw op die grond ook recht op de helft. De rechtbank zal daarom geen verklaring voor recht afgeven dat de vrouw gerechtigd is tot de helft van het door de man tijdens het huwelijk opgebouwde ouderdomspensioen. De vrouw heeft hier immers geen belang bij, nu dit reeds uit de wet voortvloeit.

Ook zal de rechtbank het verzoek van de vrouw om de man te veroordelen om per de datum waarop hij zijn pensioengerechtigde leeftijd zal bereiken, althans dat het pensioen voor hem beschikbaar wordt, de helft aan de vrouw uit te keren, afwijzen. Dit verzoek is onvoldoende bepaald. Voor zover het pensioen niet onder de WVPS valt, heeft de vrouw, zoals hiervoor is overwogen, recht op de helft daarvan.

Ten aanzien van het verzoek van de vrouw om de man te veroordelen om een berekening van het over de huwelijkse periode te verevenen pensioen van Optica en Epic te overleggen is op

de zitting is gebleken dat de man inmiddels bij Optica heeft gevraagd om stukken met betrekking tot zijn pensioen om deze stukken vervolgens met de vrouw te delen, maar dat dit lang kan duren. De vrouw heeft daarom geen belang meer bij dit deel van haar verzoek, zodat de rechtbank dit zal afwijzen. De rechtbank zal het verzoek van de vrouw dat betrekking heeft op het pensioen bij Epic wel toewijzen, nu de man geen onderbouwing heeft gegeven van zijn standpunt dat hij geen stukken kan overleggen gelet op de verstoorde relatie met Epic. Daar komt bij dat de man – ook indien daadwerkelijk sprake is van een slechte verstandhouding – alsnog aan een pensioenoverzicht moet kunnen komen omdat hij daar jegens zijn voormalige werkgever recht op heeft.

De rechtbank ziet aanleiding om de door de vrouw verzochte dwangsom op te leggen vanaf vier maanden na inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:23267

Zaaknummer: C/09/653860 / FA RK 23-6749

Rechters: E.D.A. Geleijns, A.M.M. Vingerling en E.E. Kraan

Advocaten: S. Vermeule en O. Huisman

Wetsartikelen: 1 lid 8 WVPS

RECHTSPRAAK

Echtscheiding met nevenvoorzieningen: pensioenverevening van toepassing

Echtscheiding met nevenvoorzieningen. De rechtbank spreekt de echtscheiding uit en neemt beslissingen over kinder- en partneralimentatie en de woning. Ten aanzien van pensioen oordeelt de rechtbank dat er verevend moet worden conform de WVPS.

De rechtbank wijst het verzoek tot echtscheiding toe en oordeelt dat de hoofdverblijfplaats van de minderjarige kinderen bij de vrouw is. Partijen hebben tijdens de mondelinge behandeling overeenstemming bereikt. Partijen hebben afgesproken dat ieder van partijen de helft van de nettohypotheekrente en de helft van de Reaal levensverzekering zal betalen en dat de vrouw de volledige kosten van [naam], gas, water, elektra en de verzekeringen zal betalen.

De rechtbank zal de onderlinge regeling die partijen hebben getroffen in deze beschikking opnemen.

Omdat partijen vorengenoemde afspraken hebben gemaakt, heeft de man alsnog ingestemd met het voortgezet gebruik van de woning en inboedel voor de duur van zes maanden door de vrouw. De rechtbank zal het verzoek van de vrouw als niet weersproken en op de wet gegrond toewijzen.

Een door de man te betalen bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van € 282,50 per maand voor de oudste minderjarige en van € 239,50 per maand voor de jongste minderjarige is in overeenstemming met de wettelijke maatstaven. Op deze alimentatie is van rechtswege de wettelijke indexering van toepassing. Na aftrek van de kinderbijdrage verhoogd met de zorgkorting van in totaal € 565 per maand is er geen draagkrachtruimte voor betaling van een uitkering tot levensonderhoud van de vrouw, waarbij de rechtbank verwijst naar de aan deze beschikking gehechte berekening. De rechtbank zal het verzoek van de vrouw dus afwijzen.

Op grond van artikel 1:99 lid 1 aanhef en onder b BW is de peildatum voor de omvang van de

huwelijksgemeenschap de datum waarop het verzoekschrift tot echtscheiding is ingediend, te weten 9 mei 2023.

Tijdens de mondelinge behandeling zijn partijen het erover eens geworden dat de echtelijke woning in het kader van de verdeling moet worden verkocht en dat deze woning zal worden verkocht door Makelaardij Thuis te Vlaardingen. Met partijen is besproken dat de rechtbank zal bepalen dat de verkoop van de woning zal geschieden overeenkomstig het 'stappenplan' van de rechtbank.

De man wenst de door partijen opgebouwde aanspraken op ouderdomspensioen niet te verdelen en zou graag willen dat ieder zijn eigen pensioenaanspraken behoudt. De vrouw voert gemotiveerd verweer.

Omdat de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft met betrekking tot het verzoek tot echtscheiding, heeft hij tevens rechtsmacht ten aanzien van het verzochte met betrekking tot de pensioenrechten.

Op grond van artikel 10:51 BW wordt de vraag of een echtgenoot bij echtscheiding of scheiding van tafel en bed recht heeft op een gedeelte van de door de andere echtgenoot opgebouwde pensioenrechten, beheerst door het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten, in dit geval het Nederlandse recht, behoudens artikel 1 lid 7 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (Wvps).

Voor zover de man verzoekt te bepalen dat er tussen partijen geen pensioenverevening zal plaatsvinden, wijst de rechtbank dat verzoek af omdat een dergelijk verzoek geen steun vindt in de wet. Partijen kunnen immers de toepasselijkheid van de Wvps slechts uitsluiten bij huwelijkse voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding, hetgeen gesteld noch anderszins gebleken is.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:13554

Zaaknummer: C/10/657459 / FA RK 23-3418 en C/10/664756 / FA RK 23-6335

Rechters: H.C.A. de Groot

Advocaten: A.M. Berkhout en J.A. van Gemeren

Wetsartikelen: 1 lid 7 WVPS, 1:99 lid 1 aanhef en onder b BW en 10:51 BW

RECHTSPRAAK

Ontslag statutair directeur wegens bedrijfseconomische redenen niet onrechtmatig

Geschil over het ontslag van een statutair directeur wegens bedrijfseconomische redenen. De kantonrechter oordeelt dat het ontslag niet onrechtmatig is. De transitievergoeding wordt toegekend, net als de toegezegde pensioenbijdrage.

Werknemer heeft gewerkt bij Transcend Packaging B.V. (hierna: Transcend). Transcend heeft werknemer op 25 april 2024 laten weten dat zijn dienstverband vanwege een herstructurering per 26 juli 2024 zal eindigen. De AVA heeft vervolgens besloten werknemer op 30 juli 2024 per direct te ontslaan en de arbeidsovereenkomst te beëindigen per 1 november 2024. Werknemer is op 19 juli 2024 uitgenodigd voor de aandeelhoudersvergadering, maar is niet verschenen. Werknemer voert aan een gewone werknemer te zijn geweest en minimale taken en werkzaamheden als directeur van Transcend te hebben gehad. Er is geen geldige benoeming als directeur geweest, waardoor de uitzondering van artikel 7:671 lid 1 aanhef en onder e BW zich niet voordoet. Overigens betwist werknemer ook de gestelde bedrijfseconomische omstandigheden. Werknemer berust in het ontslag maar verzoekt wel enkele bedragen. Hij verzoekt een billijke vergoeding van € 196.440,59, de transitievergoeding, betaling van de achterstallige bonus en een schadevergoeding. Transcend erkent dat zij werknemer niet via de opzegging van 25 april 2024 had kunnen ontslaan omdat er een besluit van de AVA nodig was. Zij heeft die fout ingezien, en daarom is het ontslagvoornemen alsnog aan de AVA voorgelegd. Transcend voert aan dat werknemer wel degelijk als statutair directeur is benoemd en dat er geen recht is op het resterende deel van de bonus, alleen al omdat de KPI's niet zijn behaald. Transcend verzoekt een veroordeling van werknemer tot terugbetaling van het te veel betaalde salaris en de autotoeslag en een proceskostenveroordeling voor werknemer.

De kantonrechter oordeelt als volgt. In de verwijzingsbeslissing is beslist dat werknemer tot statutair directeur is benoemd. Er is voor de kantonrechter geen aanleiding om op dit punt anders te oordelen nu partijen geen nieuwe informatie hebben aangeleverd. Het ontslag van werknemer als statutair bestuurder is rechtsgeldig tot stand gekomen. Uit de correspondentie

en feitelijke gedragingen volgt dat partijen de eerste opzegging van Transcend, die in beginsel niet herroepen kan worden, als niet-verricht hebben beschouwd en de werking daarvan hebben laten ontvallen. Gelet op de 15 april-uitspraken is met het besluit van de AVA ook een eind gekomen aan de arbeidsrechtelijke relatie van partijen. Werknemer betwist de bedrijfseconomische omstandigheden die aan het besluit ten grondslag zijn gelegd. Uit de stellingen van partijen volgt echter dat sprake was van een grote terugloop in de verkoop en inkomsten van een onderdeel van Transcend. Transcend heeft voldoende onderbouwd dat er in de eerste helft van 2024 sprake was van zodanig sterk teruglopende verkoopcijfers dat zij de noodzaak voelde om direct in te grijpen. Er is niet gebleken dat er herplaatsingsmogelijkheden waren. Het verzoek van werknemer tot toekenning van een billijke vergoeding wordt afgewezen. De transitievergoeding wordt wel toegewezen. Voor wat de bonus betreft verschillen partijen er van mening over of Transcend werknemer KPI's heeft verschaft. Uit de overgelegde correspondentie volgt dat beide partijen wisten dat de bonus resultaatsafhankelijk was en dat ook de concrete resultaten nog niet waren vastgesteld. Transcend heeft niet meer gereageerd op een mail van werknemer over zijn bonus waarin hij enkele KPI's benoemde. Werknemer mocht er in die omstandigheden niet op vertrouwen dat er aan het ontvangen van het tweede deel van de bonus geen KPI's waren gekoppeld. Het staat vast dat werknemer niet alle doelen heeft behaald, waardoor hij geen recht heeft op het tweede deel van de bonus. Voor wat betreft de aandelen waar werknemer recht op meent te hebben, is de kantonrechter van oordeel dat werknemer onvoldoende heeft onderbouwd dat hij vanwege zijn prestaties recht heeft gekregen op deze aandelen. Transcend heeft betaling van de gevorderde pensioenstortingen toegezegd, zodat dit bedrag zal worden toegewezen. De proceskosten worden gecompenseerd.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 18-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:9666

Zaaknummer: C/05/444370 / KG RK 24-877

Rechters: M. Engelbert-Clarenbeek

Advocaten: M.C. de Jong

Wetsartikelen: 2:44 BW en 7:671 lid 1 aanhef en onder e BW

RECHTSPRAAK

Uitgangspunten redelijke schadevergoeding na opzegging uitvoeringsovereenkomst: voornemen deskundigenbenoeming

Dit geschil is de schadestaatprocedure in de kwestie tussen FPC en het pensioenfonds. De kwestie gaat over de begroting van schade die het gevolg is van de opzegging van de uitvoeringsovereenkomst met het pensioenfonds door de werkgever zonder daarbij een redelijke vergoeding aan te bieden. De rechtbank geeft uitgangspunten voor het bepalen van de omvang van de redelijke vergoeding die gedaagde had moeten bieden en heeft het voornemen een deskundige om advies te vragen.

SPC voert de tot 1 januari 2015 opgebouwde pensioenaanspraken en pensioenrechten uit van werknemers van FrieslandCampina, die voor 1 januari 2009 in dienst zijn getreden. Op 20 december 2013 heeft FrieslandCampina de uitvoeringsovereenkomst met SPC opgezegd per 1 januari 2015. SPC bevond zich op het moment van opzeggen en eindigen van de uitvoeringsovereenkomst in een herstelsituatie. In een gerechtelijke procedure heeft SPC schadevergoeding gevorderd van FrieslandCampina. Het Gerechtshof Den Haag heeft in hoger beroep op 9 februari 2021 geoordeeld dat FrieslandCampina onrechtmatig heeft gehandeld door de uitvoeringsovereenkomst met SPC op te zeggen zonder daarbij een redelijke vergoeding aan te bieden aan SPC. Het hof heeft FrieslandCampina veroordeeld om de schade te vergoeden die het gevolg is van de opzegging van de uitvoeringsovereenkomst met ingang van 1 januari 2015 zonder daarbij een redelijke vergoeding aan te bieden, op te maken bij staat. De Hoge Raad heeft het cassatieberoep van FrieslandCampina verworpen. SPC vordert in deze schadestaatprocedure dat de rechtbank de schade vaststelt en FrieslandCampina veroordeelt tot betaling. Primair eist SPC € 124,8 miljoen, subsidiair € 91,6 miljoen, meer subsidiair € 100,6 miljoen, nader subsidiair € 75,1 miljoen, verder subsidiair € 73,9 miljoen, meest subsidiair € 131 miljoen. FrieslandCampina is het met de eis niet eens. De rechtbank is van oordeel dat er geen grond is voor toewijzing van een vergoeding van zodanige omvang als door

SPC gevorderd. SPC hanteert onjuiste uitgangspunten bij de begroting van haar schade. Om het wel toewijsbare bedrag van veel beperktere omvang te kunnen begroten heeft de rechtbank eerst voorlichting nodig door een deskundige.

De rechtbank heeft kennis genomen van het arrest van de Hoge Raad van 22 november 2024. Uit dit arrest volgt dat het Nederlandse procesrecht (nog) geen mogelijkheid biedt om een zaak als deze, ook al is de kantonrechter vanwege onder meer de complexiteit van de zaak van oordeel dat de zaak ongeschikt is voor behandeling en beslissing door één rechter, te verwijzen naar een meervoudige kamer van team handel. Verwijzing naar een meervoudige kamer (van team handel) is alleen mogelijk in de in artikel 98 Rv bepaalde gevallen en van zo'n geval is hier geen sprake. De meervoudige kamer van de rechtbank waarnaar de zaak is verwezen zal de behandeling van de zaak toch voortzetten. De rechtbank acht zich namelijk op grond van artikel 71 lid 5 Rv aan de verwijzing gebonden en kan de zaak niet terug verwijzen naar de kantonrechter. Dat laatste zou naar het oordeel van de rechtbank ook niet in het belang van partijen zijn.

De rechtbank hoeft niet meer te beslissen op de incidentele vordering van FrieslandCampina tot afgifte van bepaalde bescheiden. SPC heeft de stukken waar FrieslandCampina om vroeg overgelegd en dus aan de vordering voldaan. Ten overvloede merkt de rechtbank op dat FrieslandCampina voorafgaand aan deze procedure niet aan SPC heeft gevraagd om deze bescheiden.

De rechtbank heeft het voornemen om een deskundige om advies te vragen. Dat heeft de rechtbank nodig om te kunnen bepalen wat de schade is die FrieslandCampina in redelijkheid aan SPC moet vergoeden. De rechtbank kan de schade nog niet begroten.

Het hof heeft FrieslandCampina veroordeeld om de schade te vergoeden die het gevolg is van de opzegging van de uitvoeringsovereenkomst met ingang van 1 januari 2015 zonder daarbij aan SPC een redelijke vergoeding aan te bieden. Voor het begroten van de schade geldt als uitgangspunt dat SPC zoveel mogelijk feitelijk in de toestand wordt gebracht waarin zij zou hebben verkeerd als de schadeveroorzakende gebeurtenis zou zijn uitgebleven. Dat is in dit geval als FrieslandCampina bij het opzeggen van de UVO 2010 wel een redelijke vergoeding zou hebben aangeboden. SPC wordt niet gevolgd in haar standpunt dat zij recht heeft op volledige vergoeding van haar schade als gevolg van de opzegging van de UVO 2010. Het hof heeft namelijk niet geoordeeld dat FrieslandCampina de overeenkomst helemaal niet had mogen opzeggen, maar dat FrieslandCampina bij de opzegging een redelijke vergoeding had moeten aanbieden. Voor het begroten van de schade moet dus een vergelijking worden gemaakt van de situatie waarbij de UVO 2010 is opgezegd zonder daarbij een redelijke vergoeding aan te bieden en de situatie zoals die vermoedelijk zou zijn geweest als

FrieslandCampina bij de opzegging wel een redelijke vergoeding zou hebben aangeboden. Het gaat dus om het begroten van de redelijke vergoeding die FrieslandCampina had moeten aanbieden bij de opzegging.

Het ligt in de rede om bij het bepalen van de omvang van de redelijke vergoeding die FrieslandCampina had moeten aanbieden, rekening te houden met de te verwachten gevolgen van de opzegging van de UVO 2010 voor SPC (en haar deelnemers) op 1 januari 2015.

De redelijke vergoeding moet ex ante worden bepaald per 1 januari 2015. Partijen zijn het daar.o.er eens en de rechtbank deelt dat standpunt. De rechtbank vindt verder dat voor het bepalen van een redelijke vergoeding moet worden uitgegaan van de regels die golden op basis van het per 1 januari 2015 gewijzigde financieel toetsingskader (nFTK). Dat het nFTK nog niet van toepassing was toen FrieslandCampina de UVO 2010 in december 2013 opzegde, is niet relevant. Het gaat namelijk om de vergoeding die FrieslandCampina had moeten betalen op het moment dat de opzegging werd geëffectueerd, dus op 1 januari 2015. Op dat moment waren de regels van het nFTK van kracht. Dat die regels op 1 januari 2015 waarschijnlijk van kracht zouden worden was bovendien voor partijen voorzienbaar.

De rechtbank wil van de deskundige weten welk bedrag op 1 januari 2015 nodig was geweest om ervoor te zorgen dat in de jaren waarin het indexatieperspectief van de inactieven na opzegging van de UVO 2010 ongunstiger zou zijn geweest dan zonder opzegging, dezelfde indexatie zou kunnen worden toegekend als wanneer niet zou zijn opgezegd. Dit bedrag is het maximum van de redelijke vergoeding die FrieslandCampina op 1 januari 2015 had moeten betalen. Zou FrieslandCampina meer dan dat bedrag hebben moeten betalen, dan zou SPC overgecompenseerd zijn.

Naar het oordeel van de rechtbank staat vast dat SPC nadeel heeft ondervonden door de opzegging van de UVO 2010 zonder vergoeding. Als FrieslandCampina de UVO 2010 niet had opgezegd en deze zou zijn voortgezet, dan zou het indexatieperspectief in bepaalde jaren gunstiger zijn geweest dan in de situatie met opzegging. SPC verkeerde in 2009 al in een herstelsituatie. Dit werd voornamelijk veroorzaakt door de ontwikkelingen op de financiële markten (tegenvallende beleggingsresultaten en de dalende rente). Op 1 januari 2015 verkeerde SPC nog steeds in een herstelsituatie (reservetekort). Er mocht daardoor lange tijd helemaal niet worden geïndexeerd. De opzegging van de UVO 2010 met ingang van 1 januari 2015 zonder daarbij een redelijke vergoeding aan te bieden had tot gevolg dat een (nog) langere termijn nodig was voor verbetering van het eigen vermogen van SPC.

De rechtbank kan nog niet vaststellen in welke jaren en in welke mate het indexatieperspectief als gevolg van de opzegging slechter was dan wanneer de UVO 2010 niet

zou zijn opgezegd. Volgens FrieslandCampina zou er in de jaren 2015 tot en met 2026 geen verschil zijn geweest. In die jaren zou SPC zonder opzegging niet meer indexatie hebben kunnen verlenen dan in de situatie met opzegging. Volgens FrieslandCampina zou premiebetaling bij voortzetting van de UVO 2010 de eerste jaren weliswaar tot verbetering van de dekkingsgraad hebben geleid, maar zou dit nog niet tot meer indexatie hebben geleid. Pas na 12 jaar zou het indexatieperspectief in de situatie met opzegging slechter zijn. Dan zou zonder opzegging naar verwachting meer indexering hebben kunnen plaatsvinden dan in de situatie met opzegging. Volgens FrieslandCampina zou het ex ante indexatieperspectief in de situatie zonder opzegging 8,6% (cumulatief) zijn tegenover 8,3% (cumulatief) in de situatie met opzegging. Vanaf 2030 zou het indexatieperspectief in de situatie met opzegging juist gunstiger zijn dan in de situatie zonder opzegging. De verwachte cumulatieve indexatie zonder opzegging zou na 15 jaar namelijk 16,1% (cumulatief) zijn tegenover 16,6% (cumulatief) in de situatie met opzegging. FrieslandCampina onderbouwt deze stellingen met het rapport van Mercer dat zij heeft overgelegd bij haar conclusie van antwoord en dat zij tijdens de zitting nader heeft toegelicht. Het is voor de rechtbank zonder deskundige voorlichting niet mogelijk om vast te stellen of de in dit rapport door Mercer berekende ex ante te verwachten ontwikkeling van de dekkingsgraad en het indexatieperspectief juist zijn. De rechtbank wil op dit punt voorlichting van de deskundige.

De rechtbank wil door de deskundige ook worden voorgelicht over de financiële gevolgen van de opzegging (zowel het te verwachten nadeel als het te verwachten voordeel) ten aanzien van het indexatieperspectief per door de deskundige te onderscheiden categorie inactieven, rekening houdend met de verschillende levensverwachtingen van de inactieven op 1 januari 2015 volgens de cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek.

De bedragen die SPC vordert zijn in ieder geval niet toewijsbaar. SPC baseert haar vorderingen namelijk op onjuiste uitgangspunten. De primaire, subsidiaire, meer en nader subsidiaire vorderingen kunnen niet worden toegewezen, omdat het hof FrieslandCampina niet heeft veroordeeld tot het betalen van een vergoeding waarmee SPC tijdens de duur van het herstelplan 90% dan wel 38% van haar indexatieambitie zou hebben kunnen realiseren of laten realiseren bij een andere pensioenuitvoerder als het pensioen buiten SPC zou zijn ondergebracht (carve-out). Het niet kunnen realiseren van die indexatieambitie is niet het gevolg van de opzegging, maar van het feit dat SPC zich in een herstelsituatie bevond. Ook zonder de opzegging zou SPC die indexatieambities niet hebben kunnen realiseren. De herstelsituatie is ontstaan tijdens de looptijd van de UVO 2010 en niet daarna. FrieslandCampina hoeft geen schade te vergoeden voor het feit dat SPC zich in een herstelsituatie bevond en daardoor haar indexatieambitie niet heeft kunnen realiseren. Zij is alleen aansprakelijk voor het verslechterde indexatieperspectief dat het gevolg is van de

opzegging zonder daarbij een redelijke vergoeding aan te bieden.

Voordat wordt overgegaan tot het inwinnen van een deskundigenbericht, zal de rechtbank partijen in de gelegenheid stellen zich uit te laten over de wenselijkheid van een deskundigenbericht, over het aantal en het specialisme van de te benoemen deskundige(n) en over de aan de deskundige(n) voor te leggen vragen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:1221

Zaaknummer: C/10/666985 / HA ZA 23-890

Rechters: C. Bouwman, F. Damsteegt en C.J. Frikkee

Advocaten: I.H. Vermeeren-Keijzers en R.F. van der Ham

Wetsartikelen: 71 lid 5 Rv en 98 Rv

RECHTSPRAAK

Echtscheiding met nevenvoorzieningen: pensioenverevening

Echtscheidingszaak met nevenvoorzieningen. De rechtbank oordeelt ten aanzien van diverse vermogensbestanddelen. Ten aanzien van het pensioen oordeelt de rechtbank dat het pensioen verevend moet worden.

Partijen zijn gehuwd op in 1989 te [plaats]. Zij zijn de ouders van twee inmiddels meerderjarige kinderen. Partijen hebben geen huwelijkse voorwaarden opgemaakt. Deze rechtbank heeft op 28 november 2024 voorlopige voorzieningen getroffen, inhoudende dat met ingang van die datum ieder van partijen om de week van maandagochtend 10.00 uur tot maandagochtend 10.00 uur uitsluitend gebruik zal maken van de echtelijke woning.

Partijen zijn het erover eens dat het huwelijk duurzaam is ontworpen. De over en weer gedane verzoeken tot echtscheiding worden daarom toegewezen. Partijen zijn het erover eens dat de peildatum voor de omvang en samenstelling van de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap, 25 januari 2024 is. Partijen zijn het eens dat de echtelijke woning moet worden verkocht. De man heeft reeds een makelaar benaderd met de vraag een voorstel te doen voor het verkooptraject. Hij zal dit aan de vrouw voorleggen. Als de vrouw daar niet mee akkoord gaat, zal een andere makelaar worden verzocht de verkoop te begeleiden. Welke makelaar dat is, wordt bepaald op de in het dictum genoemde wijze, waarin ook wordt bepaald hoe de afwikkeling voor het overige moet gebeuren.

Partijen zijn het voorts eens dat tot aan het moment van overdracht van de woning aan een derde, partijen op de wijze bepaald in de beschikking voorlopige voorzieningen van 28 november 2024, gebruik blijven maken van de woning. In die periode dienen beide partijen de helft bij te dragen in zowel de eigenaarslasten als de gebruikerslasten.

De rechtbank is van oordeel dat de aandelen moeten worden toegedeeld aan de man. De vrouw heeft op zitting verteld dat zij nooit enige bemoeienis heeft gehad met de onderneming. Het is de man die de onderneming drijft. Partijen zijn niet in staat tot enig overleg. Wanneer

ieder van partijen de helft van de aandelen zou krijgen, zou dat leiden tot een impasse in de aandeelhoudersvergadering en dat vormt ook een bedreiging van de dagelijkse bedrijfsvoering.

De man heeft ter onderbouwing van de waarde van de aandelen een advies overgelegd van [naam], registeraccountant, gedateerd op 3 juni 2024. Daaruit blijkt een nettoaandelenwaarde van € 49.988,25 *per aandeelhouder* in [bedrijfsnaam 1] BV en een waarde van nihil *per aandeelhouder* in de [bedrijfsnaam 2] BV. De vrouw heeft dat advies niet gemotiveerd weersproken, waar dat wel op haar weg had gelegen. De rechtbank stelt de waarde van *het aandeel van de vrouw* in de aandelen dan ook op het door de man genoemde bedrag. De rechtbank bepaalt dus niet – zoals het verzoek van de man ook zou kunnen worden uitgelegd – dat de waarde van alle aandelen samen op dat bedrag moet worden gesteld. Ook al heeft de vrouw nauwelijks verweer gevoerd tegen de door de man gestelde waarde van de aandelen, het in die zin toewijzen van het verzoek van de man zou niet redelijk zijn.

Ten overvloede overweegt de rechtbank nog het volgende. De advocaat van de man heeft op de vraag van de rechtbank waarom niet de jaarstukken van de afgelopen jaren aan de rechtbank zijn overgelegd, aangegeven dat dat per abuis niet is gebeurd, maar dat de advocaat van de vrouw wel al sinds het begin van de procedure over deze stukken beschikt. De advocaat van de vrouw heeft dat bevestigd. Daarmee beschikte de vrouw naar het oordeel van de rechtbank in ieder geval over voldoende informatie om een begin van onderbouwing te geven voor het – overigens pas op zitting naar aanleiding van vragen van de rechtbank ingenomen – standpunt dat de waarde opnieuw moet worden bepaald.

De rechtbank wijst het verzoek van de man daarom toe als in het dictum vermeld.

De man verzoekt voorts de vrouw te veroordelen om medewerking te verlenen aan de notariële levering van de aandelen aan de man en om de helft van de daaraan verbonden kosten te dragen. Ook dat verzoek zal de rechtbank toewijzen. De kosten van de aandelenoverdracht zijn onvermijdelijke kosten die ontstaan door de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap. Verdeling van die kosten bij helfte is dan ook redelijk.

De rechtbank stelt de hoogte van de rekening-courantschuld van de man aan de twee vennootschappen per peildatum dan ook op € 138.619,69. Deze schuld van de man valt in de gemeenschap.

De rechtbank wijst het verzoek van de man in zoverre toe dat partijen in hun onderlinge verhouding ieder voor de helft draagplichtig zijn voor de rekening-courantschulden aan de twee vennootschappen, voor een totaalbedrag van € 138.619,69.

De rechtbank wijst echter af het verzoek van de man om te bepalen dat de vrouw het aan haar toekomende deel van de overwaarde van de woning zal aanwenden ter aflossing van deze schulden. De man is als DGA degene die bepaalt of en zo ja, hoe en wanneer, de vorderingen worden opgeëist. Het is naar het oordeel van de rechtbank in de onderlinge verhouding tussen partijen als ex-echtgenoten niet redelijk, als de vrouw haar deel van de schuld wel aflost, terwijl de man bijvoorbeeld door toepassing van een fiscaal vriendelijker constructie, uiteindelijk minder afbetaalt dan de vrouw. De rechtbank zal daarom bepalen dat pas als de man méér heeft afgelost op deze schulden dan waarvoor hij draagplichtig is – namelijk: de helft –, hij voor dit meerdere op grond van artikel 6:10 BW een regresrecht heeft op de vrouw. De rechtbank oordeelt verder ten aanzien van banksaldi, auto, inboedel en overige verzoeken.

De man verzoekt te bepalen dat de pensioenen worden verevend ingevolge de Wet verevening pensioenrechten bij echtscheiding (WVPS). De vrouw voert verweer omdat zij verevening niet redelijk vindt. Zij voert aan dat zij meer pensioenrechten heeft opgebouwd dan de man, afhankelijk is van haar pensioen voor haar toekomstige inkomen en dat zij vanwege haar gezondheidstoestand haar werkuren niet uit kan breiden terwijl de man fulltime kan werken.

Op grond van artikel 1:155 BW heeft in geval van echtscheiding en voor zover de ene echtgenoot na de huwelijkssluiting en vóór de echtscheiding pensioenaanspraken heeft opgebouwd, de andere echtgenoot overeenkomstig het bepaalde bij of krachtens de WVPS recht op pensioeneverevening, tenzij de echtgenoten op de wijze voorzien in die wet toepasselijkheid daarvan hebben uitgesloten. Nu de man niet instemt, moet aan het verweer van de vrouw worden voorbijgegaan. Hoewel verevening voortvloeit uit de wet, ziet de rechtbank gelet op het door de vrouw gevoerde verweer wel een belang voor de man om het verzoek toe te wijzen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 31-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:1124

Zaaknummer: C/09/660458 / FA RK 24-603

Rechters: A.M. Brakel

Advocaten: C. Arslaner

Wetsartikelen: 1:155 BW en 6:10 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever met vrijstelling moet indexatie Bpf Bouw volgen

Werkgever had een vrijgestelde pensioenregeling bij NN. Daarin is afgesproken dat die NN-pensioenen worden verhoogd gelijk aan de verhogingen van bpfBOUW. De ex-werknemers hebben niet ingestemd met een wijziging van die afspraak. Werkgever kon die afspraak niet eenzijdig wijzigen.

Eiser 1 c.s. zijn in dienst geweest bij (de rechtsvoorganger van) gedaagde sub 1 en hebben daar pensioen opgebouwd. Gedaagde sub 1 valt onder de werkingssfeer van de verplichtstellingsbeschikking van Bpf Bouw maar was tot 1 januari 2012 vrijgesteld van deelname. Gedaagde sub 1 had voor haar werknemers een eigen pensioenregeling die zij had ondergebracht bij Nationale Nederlanden (NN). Die regeling bepaalde dat de pensioenen van gepensioneerden en inactieven worden aangepast overeenkomstig de bepalingen van artikel 25 van het pensioenreglement van Bpf Bouw. Eiser 1 c.s. zijn inmiddels gepensioneerd. Zij willen dat de bij NN opgebouwde pensioenaanspraken worden geïndexeerd conform de indexaties die Bpf Bouw aan haar gepensioneerden toekent (per 1 januari 2023: 14,52%) en dat gedaagde sub 1 zorgt voor financiering daarvan. Gedaagde sub 1 c.s. is het hier niet mee eens. De kantonrechter beslist dat de eis van eiser 1 c.s. tegen gedaagde sub 1 (grotendeels) wordt toegewezen. Of TBI Holdings en TBI Bouw met gedaagde sub 1 hoofdelijk aansprakelijk zijn kan de kantonrechter nu nog niet beslissen.

Per 1 januari 2012 is de vrijstelling van Bpf Bouw geëindigd en is de toekomstige pensioenopbouw voor de werknemers van gedaagde sub 1 ondergebracht bij Bpf Bouw. De tot die datum opgebouwde pensioen(aansprak)en zijn bij NN achtergebleven.

Bpf Bouw heeft de pensioenaanspraken van gepensioneerden en slapers per 1 januari 2023 verhoogd met een indexatie van 14,52%. Gedaagde sub 1 heeft de NN-pensioenaanspraken per 1 januari 2023 geïndexeerd met 6,5%. Gedaagde sub 1 heeft eiser 1 c.s. in mei dan wel juni 2023 schriftelijk laten weten dat het toeslagendepot leeg is en dat zij er rekening mee moeten houden dat de NN-pensioenen in de toekomst niet meer worden verhoogd.

De vordering om gedaagde sub 1 te veroordelen dezelfde indexaties als Bpf Bouw toe te kennen en te zorgen voor financiering, zal worden toegewezen. Dit is tussen partijen overeengekomen in de pensioenovereenkomst en die overeenkomst is niet rechtsgeldig gewijzigd. Het beroep van gedaagde sub 1 op verjaring en het beroep op de klachtplicht slaagt niet.

De kantonrechter vindt dat artikel 17 NN pensioenreglement 2000 zo moet worden uitgelegd dat gedaagde sub 1 heeft toegezegd op slapers en gepensioneerden dezelfde indexaties toe te passen als Bpf Bouw. Die toezegging is voorwaardelijk omdat het aan het bestuur van het Bpf Bouw is om te bepalen of er wel of niet wordt geïndexeerd. De tekst van artikel 17 biedt onvoldoende steun voor het standpunt van gedaagde sub 1 dat zij slechts eenzelfde toeslagsystematiek zal hanteren als Bpf Bouw, in die zin dat zij op basis van haar financiële middelen zelf zal besluiten wel of niet te indexeren. In dit artikel staat niet dat het wel of niet indexeren naast een besluit van het bestuur van Bpf Bouw ook nog afhankelijk is van een besluit van gedaagde sub 1 en van de beschikbare financiële middelen van gedaagde sub 1. Als dat was bedoeld dan zou de enkele bepaling dat wordt geïndexeerd overeenkomst artikel 25 Bpf Bouw onvolledig zijn. Artikel 17 lid 3 bepaalt dat de benodigde gelden door Stichting Pensioenfonds gedaagde sub 1 worden gereserveerd in een depot. Hieruit kan (ook) niet worden afgeleid dat indexatie afhankelijk is van de beschikbare financiële middelen van gedaagde sub 1; dat staat er niet en kan hier ook niet in gelezen worden. De indexatiebepaling is in de praktijk ook volgens bovenstaande uitleg uitgevoerd. Tot 2023 heeft gedaagde sub 1 namelijk jaarlijks tenminste dezelfde indexatie toegekend als Bpf Bouw. Weliswaar heeft gedaagde sub 1 in enkele jaren een hogere indexatie toegekend dan Bpf Bouw, maar dat betekent niet dat artikel 17 ook toestaat om minder of geen indexatie toe te kennen.

De kantonrechter oordeelt dat gedaagde sub 1 moet zorgen voor financiering van de indexaties. Artikel 17 lid 3 NN pensioenreglement 2000 bepaalt dat de voor indexering benodigde gelden door de Stichting worden gereserveerd in een daartoe bij de verzekeraar gevormd depot. Weliswaar staat in dit artikel niet letterlijk dat gedaagde sub 1 de toeslag moet financieren maar dat ligt besloten in de toezegging op grond van artikel 17 NN pensioenreglement 2000 dat de indexaties van Bpf Bouw zullen worden gevolgd. In artikel 17 lid 3 NN pensioenreglement 2000 staat ook geen voorbehoud dat geen indexering zal plaatsvinden als de middelen in het toeslagdepot niet toereikend zijn. Ook in bijlage VIII bij de verzekeringsovereenkomst (productie 8 bij conclusie van antwoord) tussen NN en haar werkgevers in de TBI groep als verzekeringnemers komt tot uitdrukking dat de omvang van de op de fondsrekening te storten bedragen aan overrente zodanig moet zijn dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat onder meer het toeslagenbeleid van het Bpf Bouw kan worden

gevolgd. Dat is dus het uitgangspunt. Anders dan gedaagde sub 1 betoogt, leidt de verplichting om voldoende financiering beschikbaar te stellen niet feitelijk tot een onvoorwaardelijke indexatie, terwijl een voorwaardelijke indexatie is overeengekomen. De indexatie is nog steeds voorwaardelijk, namelijk afhankelijk van een besluit van Bpf Bouw. Als Bpf Bouw besluit niet te indexeren, hoeft gedaagde sub 1 dat ook niet te doen.

Volgens gedaagde sub 1 bevatten de indexatiebepalingen van NN pensioenreglement 2006 (artikel 16) en NN pensioenreglement 2008 (artikel 9) geen inhoudelijke wijziging ten opzichte van artikel 17 NN pensioenreglement 2000. De kantonrechter vindt dat wel. Artikel 16 NN pensioenreglement 2006 en artikel 9 NN pensioenreglement 2008 bevatten namelijk extra voorwaarden voor indexatie ten opzichte van artikel 17 NN pensioenreglement 2000. Volgens artikel 17 NN pensioenreglement 2000 is indexatie alleen afhankelijk van een besluit van het bestuur van Bpf Bouw. Volgens artikel 16 NN pensioenreglement 2006 en artikel 9 NN pensioenreglement 2008 is indexatie mede afhankelijk van een besluit van gedaagde sub 1 en wordt er alleen geïndexeerd als de beschikbare financiële middelen van gedaagde sub 1 dat toelaten. Die voorwaarden golden eerst niet. Er is dus sprake van een (nadelige) inhoudelijke wijziging van de indexatieregeling. Zo'n wijziging is alleen rechtsgeldig als (a) eiser 1 c.s. hiermee hebben ingestemd, of (b) gedaagde sub 1 zich kan beroepen op een eenzijdig wijzigingsbeding. Daarvan is hier geen sprake. Eiser 1 c.s. hebben niet ingestemd met wijziging van de indexatieregeling. Gedaagde sub 1 kan de wijziging van de indexatieregeling niet baseren op de in artikel 18 NN pensioenreglement 2000 neergelegde eenzijdige wijzigingsbevoegdheid. Op grond van deze bepaling kan gedaagde sub 1, als Bpf Bouw de in haar pensioenreglement neergelegde pensioenregeling aanpast, de in NN pensioenreglement 2000 neergelegde pensioenregeling – met inachtneming van wettelijke voorschriften – aan de gewijzigde omstandigheden aanpassen om de gelijkwaardigheid te waarborgen. Uit deze bepaling volgt dus dat de bevoegdheid voor gedaagde sub 1 om de pensioenregeling te wijzigen alleen geldt als Bpf Bouw de pensioenregeling aanpast en de wijziging door gedaagde sub 1 bedoeld is om gelijkwaardigheid met de pensioenregeling van Bpf Bouw te waarborgen. Aan die voorwaarden is hier niet voldaan.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 31-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:1331

Zaaknummer: 10906149 CV EXPL 24-2420

Rechters: A.M. van Kalmthout

Advocaten: A.A.M. Broos en C.A. Hoekstra

Wetsartikelen: 2:403 BW; 7:613 BW, PSW, Pw

RECHTSPRAAK

Bestuurders na faillissement hoofdelijk aansprakelijk: niet voldoen pensioenpremies

Curator failliete vennootschappen heeft bestuurders van Vlabio hoofdelijk aansprakelijk gesteld. De rechtbank is van oordeel dat gedaagde 1 en gedaagde 2 op grond van artikel 2:300a BW juncto artikel 2:138 BW hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort in het faillissement van Vlabio. Ondanks een expliciete, contractuele verplichting daartoe, heeft het bestuur nagelaten zorg te dragen voor het pensioen van zijn werknemers en Vlabio aan te sluiten bij een pensioenfonds. Vlabio was hierover bovendien al in 2017 in rechte aangesproken. Dit nalaten speelt in de periode drie jaar voorafgaand aan het faillissement van Vlabio. Daar komt bij dat, zo staat vast, op het salaris van het personeel wel pensioenpremies zijn ingehouden maar deze niet zijn afgedragen.

De curator van de failliete vennootschappen heeft de bestuurders van Vlabio hoofdelijk aansprakelijk gesteld. De rechtbank is van oordeel dat gedaagde 1 en gedaagde 2 op grond van artikel 2:300a BW juncto artikel 2:138 BW hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort in het faillissement van Vlabio.

Volgens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad is van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling sprake, wanneer geen redelijk denkend bestuurder – onder dezelfde omstandigheden – aldus zou hebben gehandeld. Hoewel het gaat om een zware toerekeningsmaatstaf, maken de omstandigheden van dit geval dat geoordeeld moet worden dat het Bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. Ondanks een expliciete, contractuele verplichting daartoe, heeft het Bestuur nagelaten zorg te dragen voor het pensioen van haar werknemers en Vlabio aan te sluiten bij een pensioenfonds. Vlabio was hier.o.er bovendien al in 2017 in rechte aangesproken. Dit nalaten speelt in de periode drie jaar voorafgaand aan het faillissement van Vlabio. Daar komt bij dat, zo staat vast, op het salaris van het personeel wel pensioenpremies

zijn ingehouden maar deze niet zijn afgedragen, ook in de periode tussen november 2018 en november 2021. Dat het bestuur stelt dat het niet duidelijk was of aansluiting bij een pensioenfonds verplicht was, doet niet af aan de verwijtbaarheid van bovengenoemd handelen. Temeer niet nu eveneens vaststaat dat het bestuur de ontvangen pensioenpremies niet apart op een bankrekening heeft gezet, maar de gelden heeft verbruikt in de bedrijfsvoering van Vlabio. Ook het feit dat met enkele werknemers van Vlabio thans regelingen zijn getroffen, doet aan de verwijtbaarheid niet af. De rechtbank is van oordeel dat geen redelijk denkend bestuurder in deze omstandigheden aldus zou hebben gehandeld, waardoor het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld.

Het tweede vereiste dat artikel 2:138 lid 1 BW aan bestuurdersaansprakelijkheid in faillissement stelt, is minder streng dan het eerste. Voldoende is dat (b) aannemelijk is dat de kennelijk onbehoorlijke taakvervulling in belangrijke mate heeft bijgedragen aan het faillissement. De kennelijk onbehoorlijke taakvervulling hoeft niet de enige oorzaak van het faillissement te zijn. In de toelichting bij de eigen faillissementsaanvraag van Vlabio staat vermeld dat de oorzaak van de financiële problemen van Vlabio, en dus van het faillissement, gezocht moet worden in verkeerde afspraken met Cordaan. Het bestuur heeft erkend dat de vorderingen uit hoofde van pensioenafdracht van de voormalige werknemers van Vlabio, ertoe hebben geleid dat Vlabio niet meer aan haar verplichtingen kon voldoen. Deze werknemers vormden bij aanvraag van het faillissement ook de grootste crediteurenpost op de balans van Vlabio. Aangezien de kennelijk onbehoorlijke taakvervulling door het Bestuur tot de genoemde vorderingen van de werknemers heeft geleid, acht de rechtbank het aannemelijk dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement van Vlabio is.

Nu gedaagde 1 en gedaagde 2 hun taak als bestuurder onbehoorlijk hebben vervuld, waarbij aannemelijk is dat die een belangrijke oorzaak van het faillissement van Vlabio is, zijn gedaagde 1 en gedaagde 2 in beginsel hoofdelijk aansprakelijk voor het boedeltekort. Gedaagde 1 en gedaagde 2 doen een beroep op disculpatie als omschreven in artikel 2:138 lid 3 BW, door erop te wijzen dat zij niet betrokken waren bij de administratie of afhandeling van de pensioenafdrachten, aangezien dat door de administratieve dienst werd verzorgd. Dit beroep slaagt niet. Door gedaagde 1 en gedaagde 2 is onvoldoende gesteld dat de verkeerde afhandeling van de pensioenafdrachten niet aan hen te wijten is en dat zij, individueel, niet nalatig zijn geweest in het treffen van maatregelen om de gevolgen daarvan af te wenden. gedaagde 1 en gedaagde 2 zijn dan ook hoofdelijk aansprakelijk voor het boedeltekort in het faillissement van Vlabio.

De curator heeft naar het oordeel van de rechtbank wel voldoende inzichtelijk gemaakt dat het tekort tenminste € 100.000 bedraagt (vordering werknemer, salaris curator en verschotten),

zodat de rechtbank het voorschot zal toewijzen tot een bedrag van € 100.000, te vermeerderen met wettelijke rente als hierna bepaald.

De veroordeling wordt hoofdelijk uitgesproken. Dat betekent dat iedere veroordeelde kan worden gedwongen het hele bedrag te betalen. Als de één (een deel) betaalt, hoeft de ander dat (deel van het) bedrag niet meer te betalen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 12-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:1351

Zaaknummer: C/05/409770 / HA ZA 22-449

Rechters: F.M.T. Quaadvliet

Advocaten: A.H.J. Dunselman en T.S.V. Bron

Wetsartikelen: 2:138 BW en 2:300a BW

RECHTSPRAAK

Geen ongerechtvaardigde verrijking bij latere pensioenuitkering door pensioenfonds

Eiseres was gehuwd met erflater. Het pensioen is jarenlang niet tot uitkering gekomen omdat het adres van de naar Marokko geëmigreerde erflater niet bekend was bij Bpf MITT. Eiseres stelt dat BPF MITT ongerechtvaardigd is verrijkt. Omdat het pensioen van erflater 20 jaar lang niet is uitgekeerd, heeft BPF MITT hierover een rendement kunnen halen. BPF MITT is dus verrijkt. Eiseres aan de andere kant is verarmd. Door het niet uitkeren van het pensioen zijn zij en erflater rendement misgelopen.

Eiseres was gehuwd met erflater. Erflater heeft van 1972 tot 1985 pensioen opgebouwd bij BPF MITT. In de jaren tachtig van de twintigste eeuw is erflater terug geëmigreerd naar Marokko. Erflater heeft in 1999 de pensioengerechtigde leeftijd bereikt voor uitkering van het bij BPF MITT opgebouwde ouderdomspensioen. Dit pensioen is niet tot uitkering gekomen omdat het adres van erflater niet bij BPF MITT bekend was. In 2019 is erflater overleden. In 2020 heeft eiseres zich gemeld bij BPF MITT en nabetaling van het ouderdomspensioen van erflater gevorderd. BPF MITT heeft een nabetaling gedaan van € 9.757,10. Het verzoek om ook een rentevergoeding te betalen is door BPF MITT afgewezen.

Eiseres heeft op 12 november 2020 een klaagschrift ingediend tegen deze afwijzing, maar het bestuur van BPF MITT heeft op 12 februari 2021 dit bezwaar van de hand gewezen. Zij heeft het standpunt gehandhaafd dat geen rentevergoeding betaald zou worden. Eiseres heeft zich vervolgens gewend tot de Ombudsman Pensioenen. Dit heeft niet tot de door eiseres gewenste uitkomst geleid. De Ombudsman heeft verwezen naar een handleiding van de Pensioenfederatie waarin staat dat een pensioengerechtigde geen recht heeft op vergoeding van wettelijke rente als de vertraging in de uitbetaling van het pensioen niet aan het pensioenfonds toe te rekenen is en ook niet wanneer het aan de pensioengerechtigde zelf te wijten is dat het fonds niet kan uitkeren. Op 10 augustus 2022 heeft eiseres een hernieuwd verzoek gedaan aan BPF MITT tot vergoeding van gemist rendement, ditmaal op grond van

ongerechtvaardigde verrijking. Ook dit verzoek is afgewezen.

Eiseres vordert – samengevat – veroordeling van BPF MITT tot betaling van een bedrag van € 15.211,19. Eiseres legt aan de vordering het volgende ten grondslag. Eiseres stelt dat BPF MITT ongerechtvaardigd is verrijkt. Omdat het pensioen van erflater 20 jaar lang niet is uitgekeerd, heeft BPF MITT hierover een rendement kunnen halen. BPF MITT is dus verrijkt. Eiseres aan de andere kant, is verarmd. Door het niet uitkeren van het pensioen zijn zij en erflater rendement misgelopen. Ook moesten zij daardoor met minder geld rondkomen en waren zij deels financieel afhankelijk van naaste familie en vrienden. Het tussen deze verrijking en verarming causale verband is evident en er is hiervoor geen rechtvaardiging.

De kantonrechter komt tot het oordeel dat er in het onderhavige geval geen sprake is van ongerechtvaardigde verrijking. BPF MITT is daarom geen rendement aan eiseres verschuldigd. De kantonrechter stelt vast dat BPF MITT niet is verrijkt doordat het pensioen van erflater niet meteen bij het bereiken van zijn pensioengerechtigde leeftijd tot uitkering is gekomen. De kantonrechter sluit voor dit oordeel aan bij het verweer van BPF MITT, inhoudende dat de pensioenregeling waaraan erflater deelnam een op solidariteit gebaseerde uitkeringsregeling is in de zin van artikel 10 Pensioenwet (PW) met een financiering op basis van betaling van doorsneepremies. Er is een collectief vermogen dat aangewend wordt voor de collectieve financiering van de pensioenaanspraken van alle pensioendeelnemers. Collectief rendement wordt toegevoegd aan de het collectieve bestemde pensioenfondsvermogen. Er is geen directe samenhang tussen rendement en pensioenaanspraken of pensioenuitkeringen. Ook volgt uit de statuten en reglementen van BPF MITT niet dat een pensioendeelnemer- of gerechtigde aanspraak heeft op een deel van het pensioenfondsvermogen of op rendementen die BPF MITT met beleggingen heeft gehaald. Om de pensioenen te financieren is het noodzakelijk dat BPF MITT rendement maakt. Ook als het door BPF MITT behaalde rendement hoger is dan verwacht, leidt dit nooit tot een verrijking van pensioenfonds, hooguit tot een hogere dekkingsgraad en daarmee voor een ruimere mogelijkheid tot indexatie van de pensioenaanspraken of -rechten, ook die van erflater. BPF MITT zelf wordt nimmer verrijkt. BPF MITT heeft ook geen winstoogmerk.

Eiseres heeft weliswaar aangevoerd dat zij zich niet in deze uitleg kan vinden en stelt dat BPF MITT blijkens haar eigen jaarverslag rendement maakt en dat dit rendement leidt tot verrijking van het pensioenvermogen, omdat er meer pensioenvermogen beschikbaar is om aan alle lopende en toekomstige verplichtingen te voldoen, maar deze stelling overtuigt niet. Zoals ook BPF MITT heeft aangevoerd betekent een groter pensioenvermogen alleen dat er een hogere dekkingsgraad is en dat er eventueel ruimte is voor indexatie. Als dat het geval is geweest, is ook het pensioen van erflater (dat inmiddels via een nabetaling is voldaan aan eiseres) geïndexeerd en heeft hij op die manier ‘geprofiteerd’ van het extra rendement.

Daar komt bij dat een eventuele verrijking van BPF MITT niet ongerechtvaardigd is. Vast staat dat erflater in de jaren tachtig van de vorige eeuw naar Marokko is gemigreerd en dat hij BPF MITT niet op de hoogte heeft gesteld van zijn adres aldaar of van zijn bankrekeningnummer. BPF MITT heeft onbetwist gesteld dat er een directe koppeling is tussen haar deelnemersadministratie en de Basisregistratie Personen (BRP), waarin BPF MITT op basis van de bij haar bekende gegevens van erflater heeft gezocht of zij een adres of BSN nummer kon achterhalen. Zij heeft dit gedaan voorafgaand aan het moment dat erflater met pensioen zou gaan en ook nog bij later uitgevoerde opsporingsacties, maar dit heeft geen resultaat opgeleverd.

BPF MITT heeft daarbij nog – onbetwist – gesteld dat van erflater in zijn geboorteland geen geboortedag en -maand werd geregistreerd en dat hij daarom in de administratie van het fonds is geregistreerd met geboortedatum 1 juli 1934. BPF MITT stelt dat zij zowel op deze geboortedatum als op de geboortedatum 1 januari 1934 in de BRP heeft gezocht. Voorts heeft BPF MITT bij dupliek nog betwist dat zij bekend was met een sofi-nummer of BSN-nummer van erflater. Het sofi-nummer werd pas in 1987 ingevoerd en het BSN-nummer in 2007. Toen woonde erflater alweer in Marokko.

De kantonrechter is van oordeel dat BPF MITT hiermee voldoende heeft gesteld om aan te nemen dat zij zich heeft ingespannen om erflater te vinden met het doel om hem te informeren over zijn pensioen en om zijn pensioen uit te keren. Dat eiseres bij repliek heeft betoogd dat erflater wel een AOW-uitkering in Marokko heeft ontvangen, een BSN-nummer had en dus wel bekend moet zijn geweest in de BRP, doet daaraan niet af. Eiseres heeft van die stelling (dat erflater al die tijd vindbaar was in de BRP) – behalve door overlegging van een jaaropgave van 2016 van de Sociale Verzekeringsbank (waarop overigens een geboortedatum uit 1939 staat) – geen bewijs ingebracht.

Als BPF MITT door het niet kunnen uitkeren van het pensioen al verrijkt zou zijn – wat naar het oordeel van de kantonrechter niet het geval is – dan was die verrijking niet ongerechtvaardigd, omdat die het gevolg is geweest van het nalaten van erflater om zijn adres door te geven.

Nu er geen sprake is van ongerechtvaardigde verrijking, is er geen grondslag om de vordering van eiseres toe te wijzen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 12-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:1447

Zaaknummer: 11088945 \ CV EXPL 24-2248

Rechters: A.P.A. Bisscheroux

Advocaten: mr. R. Joosten en E. Lutjens

Wetsartikelen: 10 Pensioenwet

RECHTSPRAAK

Vermeend grensoverschrijdend gedrag niet bewezen: transitie- en billijke vergoeding

Werkgever verzoekt ontbinding na vermeend grensoverschrijdend gedrag. In extern onderzoeksrapport wordt werkneemster (overwegend) vrijgepleit van dergelijk gedrag. Er is geen sprake van (ernstig) verwijtbaar handelen of disfunctioneren. Wel sprake van een verstoorde arbeidsverhouding. Herplaatsing wordt niet mogelijk geacht. De arbeidsovereenkomst wordt ontbonden. Werkgever moet (naast de transitievergoeding) een billijke vergoeding betalen, omdat hij op meerdere momenten op een wijze heeft gehandeld die, met het oog op de belangen van werkneemster, anders had gekund en ook had moeten.

Het gaat in deze zaak om de vraag of de arbeidsovereenkomst tussen partijen moet worden ontbonden. Anders dan de Gemeente heeft betoogd is de kantonrechter van oordeel dat de gedragingen die verweerster worden verweten separaat noch in samenhang kunnen worden aangemerkt als (ernstig) verwijtbaar handelen in de zin van de aangevoerde ontslaggrond.

Het staat vast dat verweerster niet voorbereid was op de mededeling van de gemeentesecretaris tijdens het gesprek op 15 juni 2023 over meldingen van ongewenst gedrag. De kantonrechter kan zich dan ook goed voorstellen dat zij emotioneel reageerde en dat zij tijdens het vervolggelsgesprek op 19 juni 2023 nog steeds hoog in haar emotie zat, temeer omdat de meldingen over haar zeer serieus waren. Volgens de Gemeente had van verweerster mogen worden verwacht dat zij tijdens het vervolggelsgesprek 'haar kant van het verhaal' zou doen. Vast staat evenwel dat de gemeentesecretaris tijdens de gesprekken van 15 en 19 juni 2023 zelf niet duidelijk in beeld had wie de melders waren en wat hun precieze verhalen inhielden. Hiermee staat vast dat aan verweerster niet concreet is gemaakt waarop de meldingen precies zagen en van wie deze afkomstig waren. Dat haar eerste reactie er een van ontkenning was, kan haar daarom niet worden verweten. Om dezelfde reden kan haar niet kwalijk worden genomen dat

zij tijdens het vervolgesprek niet al tekenen van zelfreflectie of begrip voor de ‘melders’ heeft getoond. Evenmin kan verweerster worden verweten dat zij ook na het vervolgesprek in de verdediging is blijven zitten. Verweerster is na dat gesprek vanwege voor haar op dat moment onduidelijke meldingen van medewerkers op non-actief gesteld. Eerst op 13 juli 2023 heeft zij van de Gemeente een overzicht ontvangen met voorbeelden van meldingen. Met verweerster is de kantonrechter het eens dat de voorbeelden op dat overzicht meer verwijten betreffen dan onderbouwde voorbeelden en dat deze verwijten niet allemaal even specifiek zijn. Het is invoelbaar dat een werknemer die met een dergelijk overzicht wordt geconfronteerd, zonder zichzelf (deels) in (een van) die ‘voorbeelden’ te herkennen, ervoor wil waken dat niet alle mogelijke onwaarheden en roddels die worden verspreid klakkeloos als waar worden aangenomen. Dit geldt in het geval van verweerster temeer, nu binnen de Gemeente veel werd gepraat werd over anderen (zo heeft de gemeentesecretaris tegenover BING verklaard). Voorstelbaar is dat verweerster door het overzicht de indruk heeft gekregen dat de Gemeente de verwijten zonder meer als waar aannam. In dat licht wekt het geen bevreemding dat verweerster in reactie op het overzicht heeft aangegeven het gevoel te hebben dat sprake is van een hetze. Op haar inhoudelijke reactie op enkele concrete verwijten uit het overzicht, wat haar eerste inhoudelijke reactie op meer geconcretiseerde meldingen betrof, is door de Gemeente niet inhoudelijk gereageerd. De Gemeente is in plaats daarvan blijven vasthouden aan een ingrijpend extern feitenonderzoek, met alle mogelijke (en kenbare) gevolgen voor verweerster (reputatie) van dien. De kantonrechter acht het gelet hierop niet onlogisch dat de reactie en houding van de Gemeente bij verweerster de nodige wrevel heeft doen ontstaan en zij vanuit die wrevel gereageerd heeft op de verdere berichten van de Gemeente. De manier waarop zij zich daarbij heeft geuit kan haar niet worden aangerekend.

Uit het rapport van BING komt naar voren dat verweerster zakelijk en direct is, met een bepaalde toon spreekt en zich openlijk uitspreekt over zaken die volgens haar niet goed verlopen. Zelf omschrijft verweerster zich als iemand die principieel en stringent kan overkomen. Op het eerste gezicht hoeven dit geen slechte eigenschappen te zijn voor een afdelingshoofd die uitmaakt van een MT en het GMT, maar het kan door medewerkers die met of voor verweerster werkten niet altijd als prettig zijn ervaren, zeker omdat dit kennelijk niet aansloot bij de manier waarop men binnen de Gemeente gewend was met elkaar om te gaan. Met de directe communicatiewijze en manier van leidinggeven die verweerster erop nahield zullen (enkele) medewerkers dan ook ongetwijfeld moeite hebben gehad, zoals ook volgt uit het onderzoeksrapport, maar op zichzelf is een dergelijke manier van communiceren en leidinggeven, mits binnen redelijke grenzen, niet verwijtbaar. De kantonrechter concludeert uit het rapport van BING dat verweerster deze grenzen niet heeft overschreden, althans dat is onvoldoende gebleken. De Gemeente verwijt verweerster voornamelijk dat zij negatief over personen heeft gesproken tegen anderen dan de betrokkenen zelf. Dit verwijt is

gebaseerd op enkele passages uit het onderzoeksrapport, waarin geïnterviewden verklaringen hebben afgelegd die in het verzoekschrift zijn geciteerd. Sommige van de verklaringen die de Gemeente citeert geeft blijk van ongepast gedrag van verweerster, mede gezien haar functie. Dat verweerster zich in al die gevallen ook daadwerkelijk zoals beschreven heeft gedragen en daarmee structureel over de schreef is gegaan tegenover (aan haar leiding toevertrouwde) medewerkers, is evenwel onvoldoende komen vast staan. De kantonrechter ziet in het onderzoeksrapport onvoldoende aanknopingspunten voor dat verwijt. Diverse opmerkingen hadden volgens de bevindingen van BING immers ook anders opgevat kunnen worden. Wat betreft het gebruik van de termen oude en nieuwe garde is door verweerster aangegeven dat zij met oude garde slechts doelde op de werkwijze onder de voormalig gemeentesecretaris. Door een voormalig teamleider is verklaard dat de termen door alle GMT-leden werden gebruikt. Niet gebleken is dat de Gemeente gecommuniceerd heeft dat het gebruik van deze termen in elk geval, dus los van de context waarbinnen deze worden gebruikt, niet gepast is. Het gebruik van deze termen kan dan ook niet als verwijtbaar worden aangemerkt.

De kantonrechter is daarnaast van oordeel dat de door de Gemeente aangevoerde feiten en omstandigheden geen ontslag wegens disfunctioneren rechtvaardigen. Los van de vraag of de Gemeente aannemelijk heeft gemaakt dat verweerster door haar gedrag en communicatiestijl niet in staat is effectief leiding te geven en een prettige werkomgeving te bevorderen (en daarmee volgens de Gemeente inhoudelijk ongeschikt is voor de functie van afdelingshoofd), is niet gebleken dat de Gemeente verweerster voldoende de gelegenheid heeft gegeven om haar functioneren te verbeteren.

De kantonrechter is met de Gemeente van oordeel dat de arbeidsverhouding tussen partijen inmiddels duurzaam is verstoord. Door het onoplosbare conflict tussen verweerster en (in ieder geval) de gemeentesecretaris, ligt herplaatsing van verweerster in een andere GMT-functie niet in de rede.

De conclusie is dat de arbeidsovereenkomst zal worden ontbonden. Het einde van de arbeidsovereenkomst zal worden bepaald op 1 mei 2025. Dat is de datum waarop de arbeidsovereenkomst bij regelmatige opzegging zou zijn geëindigd (art. 7:671b lid 9 sub a BW). Omdat naar het oordeel van de kantonrechter sprake is van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten van de Gemeente wordt de proceduretijd niet in mindering gebracht op de opzegtermijn.

Het verzoek om de Gemeente te veroordelen tot betaling van die transitievergoeding wordt toegewezen. Verweerster heeft de transitievergoeding berekend op € 10.950,48 bruto, gebaseerd op een einddatum van 1 mei 2025. Omdat de Gemeente geen verweer heeft gevoerd tegen deze berekening en de daarin genoemde uitgangspunten met betrekking tot het salaris,

is dit bedrag toewijsbaar. De verzochte wettelijke rente over de transitievergoeding wordt ook toegewezen, te rekenen vanaf een maand na de dag waarop de arbeidsovereenkomst is geëindigd, dus vanaf 1 juni 2025.

De kantonrechter is van oordeel dat de Gemeente vanaf 15 juni 2023 op meerdere momenten op een wijze heeft gehandeld die, met het oog op de belangen van verweerster, anders had gekund en ook had gemoeten. Allereerst rekent de kantonrechter het de Gemeente aan dat zij verweerster direct na het gesprek op 19 juni 2023 op non-actief heeft gesteld. Dit is een zwaar arbeidsrechtelijk middel, en de kantonrechter begrijpt niet waarom de Gemeente niet eerst met verweerster in gesprek is gegaan met een of twee melders om te kijken naar de precieze achtergrond van de klachten. Van een goed werkgever mag worden verwacht dat deze probeert de-escalerend op te treden.

De kantonrechter zal de hoogte van de billijke vergoeding vaststellen op een bedrag van € 85.000 bruto. Bij de bepaling van dit bedrag is uitgegaan van het verval van verweerster functie als afdelingshoofd. Als verweerster in dienst was gebleven, zou zij als boventallige werknemer op grond van de Cao recht hebben gehad op een 'Van werk naar werk-traject' van maximaal 24 maanden. Gezien de omstandigheden tussen partijen acht de kantonrechter het niet aannemelijk dat verweerster binnen die periode op een passende of geschikte functie binnen de organisatie zou zijn geplaatst. Daarnaast acht de kantonrechter het, gezien het niveau van haar functie en haar leeftijd, niet uitgesloten dat verweerster ook bij een andere werkgever binnen die termijn geen nieuwe functie aangeboden zou hebben gekregen. Daarom wordt het ervoor gehouden dat verweerster nog twee jaar in dienst zou zijn gebleven bij de Gemeente. Het ligt immers ook niet voor de hand dat het 'Van werk naar werk-traject' zou zijn verlengd, aangezien het initiatief daarvoor bij de Gemeente had gelegen. Het voorgaande betekent dat verweerster over een periode van twee jaar zal moeten worden gecompenseerd in haar inkomen en de opbouw aan pensioen dat zij misloopt. Voor de berekening van haar inkomensschade wordt uitgegaan van een bruto maandsalaris van € 9.507,97 (€ 8.123,00 plus 17,05% IKB). Dit bedrag is door de Gemeente niet betwist. Over een periode van 24 maanden derft verweerster daardoor € 228.191,28 bruto aan salaris. Daartegenover staat een werkloosheidsuitkering van (volgens de berekening van verweerster) € 150.562,18 bruto, waarvan de juistheid evenmin is betwist. Dit leidt tot een te compenseren inkomensschade van € 77.628,90 bruto. Met een zekere compensatie voor het verlies aan pensioenopbouw en het ernstig verwijtbaar handelen van de Gemeente zal de kantonrechter de hoogte van de billijke vergoeding vaststellen op een bedrag van € 85.000 bruto. De wettelijke rente over de billijke vergoeding zal worden toegewezen vanaf veertien dagen na de datum van deze beschikking.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:2101

Zaaknummer: 11427395 \ RP VERZ 24-50699

Rechters: N.F.H. van Eijk

Advocaten: M.C.J. van den Brekel en P.A.S. Andela

Wetsartikelen: 7:669 BW

RECHTSPRAAK

Geen verevening maar verdeling pensioen op basis van convenant

Vrouw vordert verdeling van het pensioen van haar ex-man opgebouwd tijdens het huwelijk. De rechtbank oordeelt dat er geen verevening geldt volgens de Wvps maar verdeling op basis van in convenant gemaakte afspraken. Partijen twisten over de omvang van het tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen. De rechtbank stelt de man in de gelegenheid alsnog een precieze(re) berekening over te leggen.

Eiseres en gedaagde zijn op 17 februari 1989 onder huwelijkse voorwaarden getrouwd. Artikel 1 van de opgemaakte huwelijkse voorwaarden luidt als hierna volgt: *Tussen de echtgenoten zal generlei vermogensrechtelijke gemeenschap bestaan. Ook de gemeenschap van winst en verlies en de gemeenschap van vruchten en inkomsten zijn uitdrukkelijk uitgesloten.*

Partijen hebben op 26 januari 2010 een gemeenschappelijk verzoekschrift tot echtscheiding ingediend. De echtscheiding tussen partijen is bij beschikking van 3 maart 2010 door de rechtbank Maastricht uitgesproken, onder vermelding van het feit dat hetgeen partijen in het door hen overgelegde echtscheidingsconvenant hebben geregeld, onderdeel uitmaakt van de beschikking. Het convenant d.d. 18 januari 2010 is aan de beschikking gehecht. De echtscheidingsbeschikking is op 24 maart 2010 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

In het echtscheidingsconvenant (hierna: het convenant) is, voor zover hier van belang, onder meer het volgende bepaald:

Artikel 4 PENSIOENRECHTEN

Het door de man opgebouwde pensioen tijdens het huwelijk zal tussen partijen worden verdeeld. De man doet afstand van het eventueel door de vrouw tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen. Partijen maken nog nadere afspraken ten aanzien van de verdere effectuering van de verdeling van

het door de man opgebouwde pensioen.

Gedaagde heeft vanaf 1 oktober 2016, tijdelijk, prepensioen ontvangen. Gedaagde ontvangt (vervolgens) vanaf 28 februari 2021, de datum waarop hij de pensioengerechtigde leeftijd bereikte, zijn, levenslang, ouderdomspensioen (van Achmea).

Eiseres heeft gedaagde herhaaldelijk – voor het eerst op 27 februari 2023 – aangeschreven met het verzoek om mee te werken aan de verevening van de, tijdens de huwelijksperiode opgebouwde, aanspraken op ouderdomspensioen. Eiseres heeft gedaagde in de correspondentie tussen partijen gewezen op de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (Wvps). Desondanks is gedaagde niet overgegaan tot het verlenen van medewerking aan de door eiseres verlangde pensioenverevening.

De eerste vraag die moet worden beantwoord is binnen welk juridisch kader de onderhavige zaak moet worden beoordeeld. Eiseres stelt dat de Wvps van toepassing is, gedaagde betwist dat.

De Wvps is op 1 mei 1995 in werking getreden. Vóór de inwerkingtreding zijn partijen, zoals hiervoor gezegd, gehuwd (17 februari 1989) en na de inwerkingtreding zijn zij gescheiden (24 maart 2010). Gelet hierop is de Wvps in beginsel van toepassing. Immers, artikel 11 Wvps bepaalt dat, indien de echtgenoten bij huwelijksvoorwaarden gemaakt vóór de inwerkingtreding van deze wet algehele gemeenschap van goederen tussen hen hebben uitgesloten of beperkt, zoals *in casu*, verevening van pensioenrechten als bedoeld in de Wvps plaatsvindt.

Dit is slechts anders, zo vervolgt genoemd artikel, indien de echtgenoten bij huwelijksvoorwaarden of een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding uitdrukkelijk anders hebben bepaald. Nu partijen in het meergenoemde convenant, zijnde een overeenkomst met het oog op de scheiding, zijn overeengekomen dat gedaagde afstand doet van *'het eventueel door de vrouw tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen'*, hebben partijen *'uitdrukkelijk anders (...) bepaald'* als bedoeld in artikel 11 Wvps. De Wvps voorziet immers ingevolge artikel 2 lid 1 Wvps in verevening van de pensioenaanspraken van echtgenoten over en weer, oftewel in kruislingse pensioenverevening, waarvan partijen in hun convenant derhalve uitdrukkelijk zijn afgeweken. Gelet hierop vindt in de onderhavige zaak, anders dan bepleit door eiseres, geen verevening volgens de Wvps plaats.

Echter, het voorgaande neemt niet weg dat de rechtbank ingevolge het bepaalde in artikel 25 Rv zelfstandig dient na te gaan of op de door eiseres als grondslag van haar vordering gestelde feiten zodanige rechtsregels toepasselijk zijn dat daardoor de vordering (geheel of ten dele) wordt gerechtvaardigd. Die juridische grondslag is naar het oordeel van de rechtbank gelegen

in meergenoemd artikel 4 van het echtscheidingsconvenant, meer in het bijzonder in de daaruit voor partijen jegens elkaar voortvloeiende verbintenissen. Daartoe het volgende.

Partijen hebben in artikel 4 van het convenant zoals gezegd (onder meer) afgesproken dat het door gedaagde opgebouwde pensioen tijdens het huwelijk zal worden verdeeld en dat partijen nog nadere afspraken maken ten aanzien van de verdere effectuering van de verdeling van het door gedaagde opgebouwde pensioen. Dat de verdeling hiermee '*dus al* [heeft] *plaatsgevonden*', zoals betoogd door gedaagde, volgt de rechtbank niet. Alleen al het grammaticale gebruik van de toekomstige tijd 'zal worden verdeeld' wijst er naar het oordeel van de rechtbank op dat de verdeling niet *reeds*, maar *nog* moet plaatsvinden, en dat partijen alsdan nadere afspraken over de nog te maken verdeling dienen te maken.

De rechtbank kwalificeert de vordering van eiseres mitsdien als een vordering tot verdeling van het pensioen van gedaagde, zijnde toedeling van de helft daarvan aan haar, opgebouwd tijdens het huwelijk van partijen, uit hoofde van de door hen gemaakte afspraken in artikel 4 van het convenant. Dat er geen gemeenschap is, zodat het maken van afspraken over een verdeling als bedoeld in artikel 3:178 lid 1 BW zinledig is, zoals gesteld door eiseres, onderschrijft de rechtbank niet, nu die (beperkte) gemeenschap is ontstaan met de afspraak dat het door gedaagde opgebouwde pensioen tijdens het huwelijk tussen partijen zal worden verdeeld. Dat partijen bij huwelijkse voorwaarden iedere vermogensrechtelijke gemeenschap hebben uitgesloten, doet daar niet aan af, nu zij wat het pensioen betreft kennelijk (later) in het convenant een uitzondering hebben willen maken of die huwelijkse voorwaarden (later) hebben willen aanvullen.

Dit impliceert dat de vordering van eiseres uit hoofde van de door haar met gedaagde gemaakte afspraak niet is verjaard, nu een deelgenoot ingevolge het bepaalde in artikel 3:178 lid 1 BW te allen tijde verdeling van een gemeenschappelijk goed kan vorderen. De rechtbank passeert daarom het door gedaagde gedane beroep op verjaring.

Het door gedaagde gedane beroep op rechtsverwerking slaagt evenmin. Enkel het tijdsverloop sinds de echtscheiding (13 jaar) is daartoe onvoldoende. Van bijzondere omstandigheden die bij gedaagde het gerechtvaardigd vertrouwen mochten wekken, dat eiseres haar aanspraken op zijn pensioenrechten niet meer geldend zou maken, is op grond van het door hem gestelde niet gebleken. De door gedaagde aangehaalde betaling van een bedrag van € 75.000 aan eiseres is geen bijzondere omstandigheid als hiervoor bedoeld. Gedaagde was dit bedrag immers verschuldigd op grond van het bepaalde in artikel 5.1 van het convenant, zo heeft eiseres onweersproken gesteld. Het betrof de verrekening van overgespaarde inkomsten. Dat gedaagde onredelijk zou zijn benadeeld in zijn positie is evenmin gebleken. Het enkele feit dat een (eventuele) toewijzing van het gevorderde voor gedaagde financiële consequenties zou

hebben, is daartoe onvoldoende, nog daargelaten dat gedaagde die beweerde consequenties niet heeft onderbouwd.

Partijen zijn verdeeld over de vraag wat de omvang is van het door gedaagde opgebouwde pensioen tijdens het huwelijk. Eiseres heeft in dit verband ter onderbouwing van haar vordering een brief van Achmea van 9 mei 2023 overgelegd. Daarin is door Achmea een indicatieve opgave neergelegd van de helft van het ouderdomspensioen dat door gedaagde is opgebouwd tijdens de huwelijkse periode. Gedaagde heeft dit betwist *'bij gebrek aan wetenschap/nadere onderbouwing zijnerzijds dat deze bedragen kloppen'* en voert verder aan dat hij bij Achmea een overzicht heeft opgevraagd van het pensioen dat hij gedurende een gedeelte van het huwelijk heeft opgebouwd, maar tot op heden niet heeft ontvangen. In het licht hiervan en gelet op het indicatieve karakter van de door eiseres gestelde berekeningen, ziet de rechtbank zich gesteld voor het feit dat zij niet op de hoogte is van de exacte stand van zaken dienaangaande. Toch wenst de rechtbank hier.o.er te beschikken en zal zij (bij toewijzend eindvonnis) alleen genoegen nemen met een indicatieve berekening, indien een exacte berekening definitief onmogelijk blijkt. Gelet hierop zal de rechtbank gedaagde in de gelegenheid stellen alsnog een precieze(re) berekening over te leggen van Achmea van het door gedaagde tijdens het huwelijk van partijen opgebouwde pensioen en de aanspraak van 50% hierop van eiseres. Dat Achmea bij e-mail van 25 september 2023 heeft gesteld dat op basis van de van gedaagde ontvangen documenten geen zuiverdere berekening kan worden gemaakt dan die van 9 mei 2023, zulks bij gebreke van het verzekeringsbewijs met daarop de stand van 1 januari 1989 en het verzekeringsbewijs met daarop de stand van 1 januari 1990, maakt dat niet anders, nu gedaagde deze bewijzen mogelijkerwijs alsnog weet te verkrijgen of anderszins de standen van 1 januari 1989 respectievelijk 1 januari 1990 weet te achterhalen met het oog op de door Achmea te maken berekening.

In afwachting hiervan zal iedere verdere beslissing worden aangehouden. Nu de verwachting is dat enige tijd gemoeid zal zijn met de aan gedaagde gegeven opdracht, omdat de tussenkomst van Achmea hiervoor onontbeerlijk is, zal de rechtbank een termijn van acht weken aanhouden. Daarna krijgt eiseres de gelegenheid om hierop te reageren binnen een nog vast te stellen termijn.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:1418

Zaaknummer: C/03/321407 / HA ZA 23-370

Rechters: T.A.J.M. Provaas

Advocaten: J.L.M. Martens en S.X.J. Zuidema

Wetsartikelen: 11 Wvps, 2 lid 1 Wvps , 25 Rv en 3:178 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Beroepsfout door te laat protest tegen ontslag: inkomens- en pensioenschade

Ontslag medisch specialist ziekenhuis. De rechtsbijstandsverlener heeft niet tijdig bezwaar gemaakt tegen het ontslagbesluit. Daardoor is het ontslagbesluit onherroepelijk geworden. De rechtbank is van oordeel dat wanneer het bezwaar tijdig was ingediend, het ontslagbesluit waarschijnlijk geen stand zou hebben gehouden. Voor de daaruit voortvloeiende schade is gedaagde sub 1 c.s. aansprakelijk en zij moet deze schade vergoeden. De rechtbank begroot de inkomens- en pensioenschade op € 510.154,10 te vermeerderen met rente en kosten.

Eiser werkte als medisch specialist bij het [afdelingsnaam 1] van het [ziekenhuis]. Hij hield zich bezig met de begeleiding van chronische beademing van patiënten, zowel intramuraal als ambuland. Toen hij dreigde te worden ontslagen heeft hij gedaagde sub 1 (met wie hij een rechtsbijstandsverzekering had afgesloten) ingeschakeld om hem bij te staan. Gedaagde sub 2 heeft hem, in de persoon van mr. [A] (hierna: [A]), de verzekerde rechtsbijstand verleend. [Ziekenhuis] heeft de samenwerking met eiser beëindigd met ingang van 1 december 2017 (hierna: het ontslagbesluit). Gedaagde sub 2 heeft hier niet tijdig bezwaar tegen gemaakt waardoor het ontslagbesluit onherroepelijk is geworden. Volgens eiser zou het ontslagbesluit bij de bestuursrechter geen stand hebben gehouden en zou hij tot zijn pensioengerechtigde leeftijd bij het [ziekenhuis] in dienst zijn gebleven. eiser vordert daarom betaling van € 746.635 aan loonderving en gemiste pensioenopbouw vermeerderd met immateriële schadevergoeding, rente en kosten, waaronder de werkelijke advocaatkosten. Gedaagde sub 1 c.s. is het niet met vordering eens omdat het ontslagbesluit volgens gedaagde sub 1 c.s. stand zou hebben gehouden.

De conclusie van de rechtbank is dat de gevorderde verklaring voor recht dat beide gedaagden hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door eiser door het ontslagbesluit geleden schade zal worden toegewezen, omdat niet ter discussie staat dat [A] een beroepsfout heeft gemaakt door

niet tijdig bezwaar te maken tegen het ontslagbesluit.

De rechtbank gaat ervan uit dat de kans groot is dat de bestuursrechter het ontslagbesluit vernietigd zou hebben als tijdig bezwaar was aangetekend. Ten tijde van het ontslagbesluit was er namelijk een onvoldoende voldragen basis voor de aangevoerde reden voor ontslag: de duurzaam verstoorde arbeidsverhouding. De rechtbank sluit echter ook niet uit dat de bestuursrechter het ontslagbesluit in stand zou hebben gelaten maar dan wel onder toekenning van een ruime vergoeding. Gelet op de hierna te schetsen achtergrond van het ontslag ligt het immers voor de hand dat in dat geval was geconcludeerd dat het [ziekenhuis] een overwegend aandeel had gehad in het ontslag van eiser. Al met al wordt de kans op dit scenario na afweging van de goede en kwade kansen als laag (25%) ingeschat.

De rechtbank acht de kans betrekkelijk groot dat eiser tot aan zijn pensioen in dienst zou zijn gebleven van het [ziekenhuis]. Desalniettemin bestond er ook een kans dat het dienstverband eerder zou zijn geëindigd vanwege de wens van [divisie] om de samenwerking met eiser te laten eindigen, de op sommige fronten moeizame communicatie met bepaalde collega's, zijn beoordeling onder de norm/niet goed van 27 maart 2017 de reputatieschade die het herstarten met een schone lei had kunnen bemoeilijken en overige onvoorzienbare toekomstige gebeurtenissen. Dat dit was gelukt door een nieuw ontslagbesluit op grond van disfunctioneren van eiser zonder toekenning van een vergoeding acht de rechtbank onwaarschijnlijk. Daartoe ontbreken voldragen aanknopingspunten. Het scenario dat het dienstverband was geëindigd met een vaststellingsovereenkomst is wel aannemelijk. Hoewel eiser strijdlustig was, is het niet ondenkbeeldig dat hij het risico van een nieuwe poging om hem te ontslaan had willen voorkomen. Dit blijkt ook uit hetgeen eiser zelf op 17 juli 2017 aan [A] heeft geschreven (zie onder 3.24.3). Al met al schat de rechtbank na afweging van de goede en kwade kansen de kans dat eiser tot zijn pensioen in dienst zou zijn gebleven twee keer zo hoog in dan de kans dat het dienstverband voortijdig was beëindigd door het sluiten van een vaststellingsovereenkomst. De rechtbank schat die kans dus in op 66 2/3 %.

Dit leidt tot de slotsom dat de rechtbank bij het bepalen van de schade zal uitgaan van drie mogelijke scenario's: (1) het ontslagbesluit was in stand gebleven maar de bestuursrechter had een vergoeding aan eiser toegekend, (2) het ontslagbesluit was vernietigd en eiser was tot zijn pensioengerechtigde leeftijd fulltime in dienst gebleven bij het [ziekenhuis] en (3) het ontslagbesluit was vernietigd, maar eiser was vóór zijn pensioengerechtigde leeftijd met een regeling uit dienst gegaan.

Zoals hiervoor in punt 3.14 is overwogen, schat de rechtbank in dat er een kans van 25% was geweest dat het ontslagbesluit in stand was gebleven, maar dat aan eiser een 'plusvergoeding' was toegekend. Uit de jurisprudentie van de CRvB volgt dat aan de ambtenaar bij een ontslag

op andere gronden een extra ontslagvergoeding kan worden uitgekeerd als het bestuursorgaan een overwegend aandeel heeft in het ontstaan van de verstoorde relatie. eiser gaat ervan uit dat een vergoeding van € 154.941,37 was toegekend, uitgaande van factor 1 in de berekening die de CRvB zou hebben gehanteerd (zie punt 3.13.4). Gedaagde sub 1 c.s. stelt dat de vergoeding maximaal zou zijn uitgekomen op een bedrag van € 77.470, uitgaande van een factor 0,5.

Gelet op de hiervoor geschetste omstandigheden, is de rechtbank van oordeel dat sprake was van een overwegend aandeel van het [ziekenhuis] in het ontstaan en voortbestaan van de situatie die tot het ontslag heeft geleid. Dit aandeel was gelegen binnen de bandbreedte van 80 tot 100% zodat een geldelijke vergoeding had moeten worden toegekend met een factor 1. Die plusvergoeding zou naar verwachting dan ook € 154.941,37 zijn geweest. Het schadebedrag zou in dit scenario € 38.735,34 ($25\% \times € 154.941,37$) zijn geweest.

De rechtbank schat in dat er een kans van 50% ($75\% \times 2/3$) bestond dat het tweede scenario zich zou hebben voorgedaan en dat eiser tot zijn pensioengerechtigde leeftijd in dienst zou zijn gebleven. eiser heeft door [onderneming 2] een schadeberekening laten opstellen van zijn gederfde inkomsten (€ 523.207) en pensioenopbouw (€ 223.158).²⁵ Deze berekening heeft gedaagde sub 1 c.s. niet gemotiveerd betwist. De rechtbank gaat er dan ook vanuit dat het schadebedrag in dit tweede scenario € 373.317,50 ($50\% \times € 746.635$) was geweest.

De rechtbank schat tenslotte de kans dat het dienstverband van eiser na een vernietigd ontslagbesluit voor zijn pensioengerechtigde leeftijd was geëindigd in op 25% ($75\% \times 1/3$). Welke schade dat had opgeleverd hangt af van de vraag met welke regeling en wanneer het dienstverband was geëindigd. Zoals hiervoor is overwogen is niet ondenkbeeldig dat eiser, al dan niet na een aangezegd ontslag, akkoord was gegaan met een minnelijke regeling. In het kader van het voorgenomen ontslag in april 2017 heeft [ziekenhuis] ook een regeling aangeboden, maar die regeling werd toen als onvoldoende gezien door eiser. Aannemelijk is dan ook dat [ziekenhuis] met een beduidend beter voorstel had moeten komen om eiser na een voor hem succesvol verlopen procedure bereid te vinden om met een regeling akkoord te gaan.

De rechtbank schat in dat op enig moment partijen rijp waren geweest voor een regeling die ertoe had geleid dat eiser nog een inkomen zou hebben genoten in aanvulling op een te verkrijgen uitkering tot ongeveer 75 % van het salaris dat hij daarvoor verdiende op een manier waarbij (bijvoorbeeld door een gefaseerde uitbetaling van salaris) de gestelde pensioenschade zou zijn voorkomen of tot een aanvaardbaar bedrag zou zijn teruggebracht. Dat was namelijk ook de insteek van de regeling die eiser voor het ontslagbesluit met [A] besprak (zie prod. 38 conclusie van antwoord). Waar dat exact op neer komt heeft eiser niet

onderbouwd, maar de rechtbank schat in dat dat neerkomt op 75% van de inkomensschade zoals die is becijferd door [onderneming 2], zijnde 75% van € 523.207 (zie onder 3.29). De vermogenspositie van eiser was in dat scenario naar alle waarschijnlijkheid dus € 392.405,25 beter geweest dan nu het geval is.

Hieruit volgt de volgende schadeberekening:

Scenario 1: $25\% \times € 154.941,37 = € 38.735,30$

Scenario 2: $50\% (75\% \times 2/3) \times € 746.635 = € 373.317,50$

Scenario 3: $25\% (75\% \times 1/3) \times € 392.405,25 = € 98.101,30$

Totaal: € 510.154,10

Gedaagde sub 1 c.s. wordt tot betaling van dit bedrag veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 15-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:50

Zaaknummer: C/16/571678 / HA ZA 24-117

Rechters: D.C.P.M. Straver, M.S.T. Belt en F.D.M. Osinga

Advocaten: K.N. van der Heijden en R. Kossen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgever is niet verplicht pensioen te indexeren overeenkomstig Bpf Bouw

In deze zaak is gedaagde c.s. vrijgesteld geweest van deelname in het verplichtgestelde bedrijfstakpensioenfonds Bpf Bouw. Haar werknemers, waaronder eiser, hebben in die periode pensioen opgebouwd bij Nationale Nederlanden. Gedaagde c.s. heeft die pensioenaanspraken per 1 januari 2022 en 1 januari 2023 niet conform de door Bpf Bouw toegepaste indexaties geïndexeerd. Eiser meent dat dit op grond van zijn pensioenovereenkomst en op grond van het bepaalde in het Vrijstellings- en boetebesluit Wet Bpf 2000 wel had moeten en vordert kort gezegd dat gedaagde c.s. alsnog zorgdraagt voor de betreffende indexaties. De kantonrechter oordeelt dat op gedaagde c.s. niet de verplichting rust om zorg te dragen voor indexering van het pensioen van eiser overeenkomstig de door Bpf Bouw vanaf 1 januari 2022 toegepaste indexaties.

In deze zaak ligt in de kern de vraag voor of gedaagde c.s. ervoor zorg dient te dragen dat het door eiser bij NN opgebouwde pensioen (hierna te noemen: het pensioen) wordt geïndexeerd overeenkomstig de door Bpf Bouw vanaf 1 januari 2022 toegepaste en nog toe te passen indexaties (ook wel verhogingen of toeslagen genoemd).

In artikel 6.5 van het pensioenreglement is bepaald dat gedaagde c.s. de (eventuele) verhogingen van de pensioenen in beginsel uit de winstdeling betaalt. Die winstdeling wordt toegevoegd aan een 'toeslagendepot', waaruit vervolgens de toeslagen worden betaald.

Eiser stelt zich op het standpunt dat gedaagde c.s. in strijd heeft gehandeld met artikel 8 van de arbeidsovereenkomst – en dus met de pensioenovereenkomst/pensioentoezegging – door niet voldoende financiële middelen ten behoeve van het toeslagendepot ter beschikking te stellen, met als gevolg dat het pensioen over het jaar 2022 niet is verhoogd en het pensioen per

1 januari 2023 slechts met 1,553%. Volgens eiser wordt met de term 'BPF-2000' in artikel 8 van de arbeidsovereenkomst namelijk het Bpf Bouw bedoeld en kan dat artikel niet anders worden uitgelegd dan dat de door NN toegepaste indexaties gelijk dienen te zijn aan de door Bpf Bouw toegekende indexaties. In de pensioenovereenkomst/pensioentoezegging staat dus onvoorwaardelijk vermeld dat de indexatie van het pensioen overeenkomstig de indexatieregeling van Bpf Bouw zal plaatsvinden en gedaagde c.s. dient alleen al om die reden de indexaties van Bpf Bouw te volgen, aldus eiser.

Partijen verschillen van mening over de vraag hoe artikel 8 van de arbeidsovereenkomst moet worden uitgelegd. Op grond van vaste rechtspraak komt het bij de uitleg van een (beding in een) overeenkomst in beginsel niet alleen aan op een taalkundige uitleg van de bewoordingen van (dat beding in) de overeenkomst, maar ook op de bedoeling van partijen ten tijde van het aangaan van de overeenkomst en op wat zij onder de omstandigheden redelijkerwijs van elkaar konden en mochten verwachten.

Partijen hebben niet gesteld dat zij bij het sluiten van de arbeidsovereenkomst over de inhoud van artikel 8 van die overeenkomst met elkaar hebben gesproken. Dit betekent dat de kantonrechter uitsluitend kan afgaan op de letterlijke tekst van die bepaling.

De tekst in kwestie blinkt niet uit in duidelijkheid, nu daarin vermeld staat dat NN 'op basis van indexering voldoet aan het BPF-2000'. Gelet op het gebruik van de term 'BPF-2000' gaat de kantonrechter er echter van uit dat met artikel 8 van de arbeidsovereenkomst wordt bedoeld dat de pensioenregeling bij NN op het punt van de indexaties moest voldoen aan de Wet Bpf 2000 en dus aan de gelijkwaardigheidseis uit artikel 7 lid 5 van het VBB. Weliswaar is juist dat de Wet Bpf 2000 geen regels geeft omtrent de indexering van pensioenaanspraken, zoals eiser stelt, maar in artikel 13 van die wet is wel de vrijstelling van de verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds geregeld en is (impliciet) een verwijzing naar het VBB opgenomen. eiser stelt zich ook op het standpunt dat de term 'BPF 2000' in de bouwwereld als 'soortnaam' wordt gebruikt om Bpf Bouw aan te duiden, maar hij heeft die stelling niet nader toegelicht en onderbouwd. Indien partijen de bedoeling hadden gehad de door NN toe te passen indexaties gelijk te laten lopen met die van Bpf Bouw, had het ook voor de hand gelegen dat in artikel 8 van de arbeidsovereenkomst de term 'Bpf Bouw' was gebruikt in plaats van 'BPF-2000'. De kantonrechter passeert dus de stelling van eiser dat met de term 'BPF-2000' in artikel 8 van de arbeidsovereenkomst Bpf Bouw bedoeld is. Dit betekent dat de stelling van eiser dat op grond van de pensioenovereenkomst/pensioentoezegging de door NN toegepaste indexaties gelijk dienen te zijn aan de door Bpf Bouw toegekende indexaties, niet houdbaar is.

De vraag is vervolgens of gedaagde c.s. op grond van de gelijkwaardigheidseis uit artikel 7 lid 5

van het VBB, zoals dat tot 1 juli 2023 gold, de pensioenaanspraken van eiser conform de indexaties van Bpf Bouw dient te indexeren. Eiser erkent dat die gelijkwaardigheidseis niet per definitie betekent dat gedaagde c.s. de indexering van Bpf Bouw een-op-een dient te volgen. Hij meent echter dat dit in het onderhavige geval wel zo is, omdat eiser geen pensioen meer opbouwt en dus uitsluitend aan de hand van de indexaties beoordeeld kan worden of sprake is van gelijkwaardigheid.

Om na te gaan of sprake is van *actuariële* gelijkwaardigheid dient dus getoetst te worden of de contante waarde van de verwachte uitkeringsstromen van de NN-pensioenregeling over een periode van 35 jaar ten minste 95% bedragen van de verwachte uitkeringsstromen van de Bpf Bouw-pensioenregeling, als daaraan zou zijn deelgenomen. Eiser heeft niet toegelicht waarom de NN-pensioenregeling niet langer *financieel* gelijkwaardig is aan de Bpf Bouw-pensioenregeling, zodat de kantonrechter ervan uitgaat dat de discussie tussen partijen uitsluitend ziet op de *actuariële* gelijkwaardigheid van de beide pensioenregelingen.

Uit de wetsgeschiedenis van het VBB (*Kamerstukken I 2006/07, 30413, p. 46 en 47*) blijkt dat ten aanzien van de onvoorwaardelijke elementen van de pensioenregeling van het bedrijfstakpensioenfonds een strikte toets op *actuariële* gelijkwaardigheid moet worden gevolgd en deze elementen in de pensioenregeling van de werkgever ook als onvoorwaardelijk zullen moeten worden gekwalificeerd. Voor zover sprake is van voorwaardelijke toeslagverlening door het bedrijfstakpensioenfonds is de toets op *actuariële* gelijkwaardigheid echter minder strikt. In dat geval dient getoetst te worden of in de pensioenregeling van de werkgever rekening is gehouden met het indexatiebeleid van en de gerealiseerde indexatie door het bedrijfstakpensioenfonds. Dit betekent dat de werkgever de intentie zal moeten hebben om de toeslagverlening van het bedrijfstakpensioenfonds te volgen en dat dit ook uit de feitelijke gedragingen van de werkgever zal moeten blijken. Indien de werkgever echter (*financiële*) omstandigheden kan aantonen op basis waarvan kan worden geconcludeerd dat het (volledig) volgen van de indexatie van het verplichtgestelde bedrijfstakpensioenfonds in enig jaar onredelijk is en dus niet van hem kan worden gevergd, kan van dit uitgangspunt worden afgeweken. Wanneer in de pensioenregeling van de werkgever in beginsel de voorwaardelijke toeslagverlening van het bedrijfstakpensioenfonds wordt gevolgd, kan de toeslagverlening in die pensioenregeling dus eveneens als voorwaardelijk worden gekarakteriseerd. Dit omdat er ruimte bestaat om in specifieke omstandigheden af te wijken van de door het bedrijfstakpensioenfonds verleende toeslagverlening.

Tussen partijen staat niet ter discussie dat de indexatieregeling van Bpf Bouw voorwaardelijk is, zodat in het onderhavige geval beoordeeld moet worden of in de pensioenregeling van gedaagde c.s. bij NN rekening is gehouden met het indexatiebeleid van en de gerealiseerde indexatie door Bpf Bouw. Daarbij zijn gelet op het bepaalde in bijlage 3 bij het VBB de intentie

tot het verlenen van toeslagen in de toekomst en het in het verleden gevoerde beleid ter zake maatgevend. De stelling van eiser dat in een geval als het onderhavige geval – waarin geen pensioenopbouw meer plaatsvindt – de actuariële en financiële gelijkwaardigheid pragmatisch moet worden getoetst door een vergelijking te maken tussen de indexaties op grond van de vrijgestelde pensioenregeling van de werkgever en de indexaties op grond van de pensioenregeling van het bedrijfstakpensioenfonds vindt geen steun in de wetsgeschiedenis, zodat de kantonrechter daaraan voorbij gaat.

Uit de tekst van het pensioenreglement en uit de verklaring blijkt dat het de intentie van gedaagde c.s. was om aan te sluiten bij het indexatiebeleid van Bpf Bouw. Partijen zijn het erover eens dat gedaagde c.s. over de jaren 2006 tot en met 2020 voldoende geld beschikbaar heeft gesteld om de pensioenen (ongeveer) te kunnen verhogen overeenkomstig de door Bpf Bouw toegepaste indexaties. Dit betekent dat vast staat dat gedaagde c.s. ook feitelijk uitvoering heeft gegeven aan haar intentie om het indexatiebeleid van Bpf Bouw te volgen. Als onweersproken staat bovendien vast dat gedaagde c.s. in de jaren tussen 2008 en 2012 een opslag van 12% over de verschuldigde pensioenpremies heeft voldaan waardoor het toeslagendepot extra kon worden gevuld. Ook hieruit volgt naar het oordeel van de kantonrechter dat gedaagde c.s. de intentie had om aan te sluiten bij het indexatiebeleid van Bpf Bouw.

Eiser meent dat gedaagde c.s. verplicht is aanvullende stortingen te doen in het toeslagendepot, zodat zijn pensioen alsnog overeenkomstig de indexaties van Bpf Bouw kan worden verhoogd. Deze verplichting kan echter niet uit de wetsgeschiedenis worden afgeleid. Gedaagde c.s. wijst er wat dit betreft onder verwijzing naar het arrest van het gerechtshof Amsterdam van 30 mei 2017 (*PJ* 2017/117) ook terecht op dat een bijstortplicht in feite zou neerkomen op een onvoorwaardelijke indexatie, terwijl de toeslagverlening in de pensioenregeling van gedaagde c.s. bij NN een voorwaardelijke betreft. Op grond van de wetsgeschiedenis kan gedaagde c.s. immers in specifieke gevallen van de (voorwaardelijke) toeslagverlening van Bpf Bouw afwijken. Indien het standpunt van eiser juist zou zijn dat gedaagde c.s. verplicht is de middelen in het toeslagendepot aan te vullen, zou dat betekenen dat gedaagde c.s. de toeslagverlening van Bpf Bouw onvoorwaardelijk moet volgen, maar dit schrijft de wet niet voor.

Gedaagde c.s. heeft naar het oordeel van de kantonrechter ook voldoende toegelicht dat zij in het onderhavige specifieke geval mocht afwijken van de door Bpf Bouw verleende toeslagen. In dit kader wordt vooropgesteld dat Bpf Bouw de pensioenen in de jaren 2022 en 2023 zeer fors heeft verhoogd, namelijk in totaal met 17,07% (of 17,09%). Indien gedaagde c.s. die verhoging had willen volgen, had zij deze niet alleen voor eiser maar voor alle deelnemers aan de pensioenregeling bij NN moeten doorvoeren. Partijen zijn het erover eens dat dit om

ongeveer 550 mensen gaat. Gedaagde c.s. heeft onweersproken gesteld dat de inkoop bij NN van de volledige door Bpf Bouw over 2022 en 2023 verleende toeslagen voor haar tot een betalingsverplichting van circa € 7.270.870 zou hebben geleid, zodat hiervan zal worden uitgegaan.

Volgens gedaagde c.s. had zij, indien zij die koopsom had moeten betalen, de normale bedrijfsvoering en daarmee de continuïteit van de onderneming op korte termijn in gevaar gebracht. Zij voert daartoe aan dat zij over beperkte liquide middelen beschikte en voor de betaling van de koopsom daarom direct alle bankkredieten had moeten aanspreken, terwijl zij die geldmiddelen en financieringsruimte juist nodig had om schommelingen in het werkkapitaal op te kunnen vangen en om aan haar verplichtingen jegens leveranciers, personeel en de Belastingdienst te kunnen blijven voldoen. De kantonrechter constateert dat dit standpunt steun vindt in de door eiser overgelegde geconsolideerde jaarrekening van gedaagde 2 over 2022. Uit die jaarrekening volgt namelijk dat gedaagde 2 eind 2022 over een bedrag van € 410.000 aan liquide middelen beschikte, waarvan het grootste deel, namelijk € 384.000,00, niet ter vrije beschikking van haar stond. De kantonrechter gaat daarom uit van de juistheid van de betreffende stelling van gedaagde c.s. Het feit dat blijkens de jaarrekening over 2022 een nettoresultaat na belasting van ruim € 7,1 miljoen is behaald en gedaagde 2 over een fors eigen vermogen beschikte, kan wat dit betreft niet tot een ander oordeel leiden.

Eiser wijst ter onderbouwing van zijn stelling dat gedaagde c.s. de door Bpf Bouw over 2022 en 2023 toegepaste indexaties wel degelijk kan dragen nog op de dividenduitkering van 8 miljoen die uit voornoemde jaarrekening blijkt, maar de kantonrechter acht die uitkering onvoldoende om ervan uit te gaan dat gedaagde c.s. de indexaties van Bpf Bouw had moeten volgen. Gedaagde c.s. heeft er ter zitting namelijk op gewezen dat die uitkering binnen de eigen structuur van de onderneming is betaald in verband met de continuïteit van de onderneming en toegelicht dat deze contractueel verplicht was.

Nu op basis van de door gedaagde c.s. aangevoerde financiële omstandigheden kan worden geconcludeerd dat het volgen van de door Bpf Bouw over 2022 en 2023 toegepaste indexaties voor gedaagde c.s. onredelijk is en dus niet van haar kan worden gevergd, mocht gedaagde c.s. van die indexaties afwijken en kon zij beslissen om de bij NN opgebouwde pensioenen per 1 januari 2022 niet en per 1 januari 2023 slechts beperkt te verhogen. Dit betekent dat de stelling van eiser dat gedaagde c.s. onrechtmatig jegens haar heeft gehandeld door de over 2022 en 2023 door Bpf Bouw toegepaste indexaties niet te volgen, niet houdbaar is en dat gedaagde c.s. niet op grond van onrechtmatige daad kan worden verplicht om ervoor zorg te dragen dat het door eiser bij NN opgebouwde pensioen alsnog wordt geïndexeerd overeenkomstig de door Bpf Bouw vanaf 1 januari 2022 toegepaste indexaties. Of een dergelijke verplichting voor eventuele toekomstige indexaties wel kan worden aangenomen, kan in het kader van de

onderhavige zaak niet worden beoordeeld. De kantonrechter merkt wat de toekomst betreft nog wel op dat de door eiser ter zitting gestelde beëindiging van de indexatieregeling gelet op de ingestelde vorderingen niet ter beoordeling voorligt, zodat die beëindiging geen bespreking behoeft.

Eiser heeft niet voldoende weten toe te lichten waarom ondanks het voorgaande op grond van het (nawerkend) goed werkgeverschap wel moet worden aangenomen dat gedaagde c.s. de door Bpf Bouw over 2022 en 2023 toegepaste indexaties dient te volgen. De kantonrechter passeert dus ook het beroep dat eiser doet op artikel 7:611 BW.

Het betoog van eiser dat gedaagde c.s. met het niet indexeren van de pensioenen per 1 januari 2022 en het zeer beperkt indexeren van de pensioenen per 1 januari 2023 de pensioenovereenkomst/pensioentoezegging ten onrechte eenzijdig heeft gewijzigd behoeft tot slot geen bespreking meer. eiser heeft aan dit standpunt namelijk ten grondslag gelegd dat in artikel 8 van de arbeidsovereenkomst sprake is van een onvoorwaardelijke toeslagverlening. Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt echter dat gedaagde c.s. zich in die bepaling niet heeft gebonden aan het onvoorwaardelijk volgen van de toeslagverlening van Bpf Bouw en dat de in artikel 8 van de arbeidsovereenkomst bedoelde toeslagverlening een voorwaardelijke betreft, net als de toeslagverlening in de pensioenregeling van gedaagde c.s. bij NN. Van de door eiser gestelde eenzijdige wijziging van de pensioenovereenkomst/pensioentoezegging is derhalve geen sprake.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:689

Zaaknummer: 10766775 \ CV EXPL 23-3848

Rechters: A.M. Koene, W.P.M. Thijssen en J.A. van de Hoef

Advocaten: H.C.S. van Deijk-Amzand

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Verzet tegen dwangbevel gegrond: geen bewijs dat aangetekende aanmaning is ontvangen

Verzet tegen dwangbevel gegrond. Het dwangbevel is niet rechtsgeldig omdat het niet vooraf is gegaan door een aanmaning die op grond van artikel 21 Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000 (Wet Bpf) is vereist. De kantonrechter is van oordeel dat BPF onvoldoende heeft onderbouwd dat er een afhaalbericht bij eiser is achtergelaten. BPF heeft geen stuk overgelegd waaruit dat blijkt. De enkele stelling dat het ongeloofwaardig is dat post.nl geen afhaalbericht heeft achtergelaten, is onvoldoende. Vordering tot veroordeling in daadwerkelijke proceskosten is afgewezen.

In deze zaak gaat het om de vraag of eiser als bestuurder persoonlijk aansprakelijk is jegens BPF voor onbetaalde pensioenpremie van werknemers van een vennootschap. BPF heeft daartoe een dwangbevel betekend aan eiser waartegen eiser in verzet komt door middel van deze procedure. De kantonrechter komt tot het oordeel dat het dwangbevel niet geldig is omdat dit niet vooraf is gegaan door de volgens de wet vereiste aangetekende aanmaning. De vordering tot ontheffing van het dwangbevel wordt toegewezen en BPF wordt veroordeeld in de proceskosten conform het liquidatietarief.

Op grond van de wet kan de persoon of rechtspersoon aan wie het dwangbevel is gericht gedurende 30 dagen na de betekening door het instellen van een vordering tegen de tenuitvoerlegging van een dwangbevel in verzet komen bij de kantonrechter. Omdat het dwangbevel op 29 januari 2024 aan eiser is betekend, is hij met de dagvaarding van 28 februari 2024 tijdig in verzet gekomen.

Kern van het geschil is of eiser als bestuurder hoofdelijk aansprakelijk is voor de aan BPF verschuldigde premie die [B.V.] niet heeft voldaan. BPF heeft eiser daarvoor aansprakelijk gesteld en op 14 december 2023 een dwangbevel uitgevaardigd dat aan eiser is betekend. Eiser beroept zich allereerst op het niet rechtsgeldig zijn van het dwangbevel. Eiser stelt dat het

dwangbevel niet rechtsgeldig is omdat dit niet is voorafgegaan door een ontvangen aanmaning. Op grond van de wet ontstaat de bevoegdheid om een dwangbevel af te geven pas als de premieschuld niet binnen dertig dagen na een aangetekende schriftelijke aanmaning is betaald. De gemachtigde heeft op 31 juli 2023 een aangetekende aanmaningsbrief gestuurd waarvan eiser de ontvangst betwist.

Op grond van de wet moet een tot een bepaalde persoon gerichte verklaring, om haar werking te hebben, die persoon hebben bereikt. Met betrekking tot een schriftelijke verklaring geldt als uitgangspunt dat deze de geadresseerde heeft bereikt als zij door hem is ontvangen. Het antwoord op de vraag wanneer kan worden gezegd dat een verklaring door de geadresseerde is ontvangen, wordt noch in de wettekst noch in de daarbij behorende toelichting gegeven. Indien de ontvangst van de verklaring wordt betwist, brengt een redelijke, op de behoeften van de praktijk afgestemde, uitleg mee dat de afzender in beginsel feiten of omstandigheden dient te stellen en zo nodig te bewijzen waaruit volgt dat de verklaring door hem is verzonden naar een adres waarvan hij redelijkerwijs mocht aannemen dat de geadresseerde daar door hem kon worden bereikt, en dat de verklaring daar is aangekomen.

Niet betwist is dat de gemachtigde de brief van 31 juli 2023 aangetekend heeft gezonden naar het adres van eiser. BPF stelt dat de brief niet is afgehaald en retour is gestuurd naar de gemachtigde waar deze op 17 augustus 2023 aankwam. Ter onderbouwing daarvan legt BPF de track & trace code over (productie F) en chatgeschiedenis met een medewerker van Post.nl (productie G). BPF stelt dat de brief van 31 juli 2023 werking heeft gehad.

Eiser betwist dat de brief werking heeft gehad en stelt dat hij geen bericht heeft ontvangen van post.nl of de gemachtigde of BPF waaruit blijkt dat de aanmaning op het postkantoor heeft gelegen en afgehaald kon worden. eiser stelt dat hij de brief redelijkerwijs niet af heeft kunnen halen omdat hij daar geen weet van had.

De kantonrechter is van oordeel dat BPF onvoldoende heeft onderbouwd dat er een afhaalbericht bij eiser is achtergelaten. BPF heeft geen stuk overgelegd waaruit dat blijkt. De enkele stelling dat het ongeloofwaardig is dat post.nl geen afhaalbericht heeft achtergelaten, is onvoldoende. Ook het feit dat het de gebruikelijke handelswijze van post.nl is, leidt nog niet tot de conclusie dat het in dit specifieke geval zo is gegaan. Dit betekent dat er niet vanuit kan worden gegaan dat de brief van 31 juli 2023 eiser heeft bereikt. Hierdoor is niet komen vast te staan dat aan het dwangbevel een aangetekende aanmaning conform de wet vooraf is gegaan. Hierdoor is het dwangbevel niet rechtsgeldig. Het verzet van eiser is daarom gegrond en hij zal ontheven worden van het dwangbevel van 14 december 2023.

De kantonrechter is van oordeel dat BPF met het uitvaardigen van het dwangbevel geen

evident ongegronde vordering had. BPF kon het standpunt verdedigen dat de aanmaning van 31 juli 2023 werking heeft gehad omdat eiser die niet heeft afgehaald; dat is bij voorbaat geen kansloos ingenomen stelling. Het door BPF niet meenemen van de creditering in het dwangbevel is zeer onzorgvuldig, maar dat heeft zij in de procedure rechtgezet. Dat de verminderde vordering evident ongegrond is en BPF die daarom niet mocht instellen, kan niet worden aangenomen. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat geen sprake is van misbruik van procesrecht en er geen recht is op vergoeding van werkelijke proceskosten.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 29-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:490

Zaaknummer: 11002036 CV EXPL 24-1425 (E)

Rechters: Ebben

Advocaten: J.F.M. Heuvelmans

Wetsartikelen: 21 Wet Bpf

RECHTSPRAAK

Na verevening verschuldigd bedrag wordt verrekend, restant moet betaald worden

Geschil na echtscheiding over ontbinding van de huwelijksgemeenschap. Voor het te verevenen pensioen oordeelt het hof dat het na verevening verschuldigde bedrag verrekend mag worden maar dat het restant betaald moet worden.

Partijen zijn in 1978 in de wettelijke gemeenschap van goederen (zoals die op dat moment gold) gehuwd. De vrouw heeft op 25 augustus 2021 (peildatum ontbinding huwelijksgemeenschap) een verzoek tot echtscheiding en tot het treffen van nevenvoorzieningen ingediend. De man heeft verweer gevoerd en tegenverzoeken gedaan.

Bij de bestreden beschikking is tussen partijen de echtscheiding uitgesproken. De echtscheidingsbeschikking is op 2 mei 2024 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand, waardoor het huwelijk is geëindigd. Naast het uitspreken van de echtscheiding heeft de rechtbank in die beschikking de verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap vastgesteld, dan wel – van enkele bestanddelen van die gemeenschap – de wijze van verdeling gelast.

Tussen partijen is in geschil de verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap, waaronder de auto's, banksaldi, inboedel en het pensioen. Het hof bepaalt dat op de peildatum 25 augustus 2021 de saldi op de ABN Amro betaalrekening en de ABN Amro spaarrekening samen € 73.448 waren en dat aan ieder van partijen op die peildatum de helft daarvan toekwam, ofwel € 36.724 en dat partijen bij de verdeling van die saldi ermee rekening moeten houden dat beide partijen voorschotten op hebben gehad. Het hof verstaat dat de vrouw een voorschot van € 30.563 heeft ontvangen ten aanzien van de verdeling van de ABN Amro Bank rekeningen en beslist dat partijen bij de verdeling daarmee rekening moeten houden. Voor het pensioen geldt het volgende.

Vast staat dat partijen afgesproken hebben hun ouderdomspensioenen met elkaar te verrekenen zoals dit wettelijk is bepaald (pensioenverevening). De vrouw stelt in haar tweede

grief dat de man, in strijd met de gemaakte afspraken, niet de helft van zijn pensioen over de maanden april tot en met juli 2024 aan de vrouw heeft betaald. Dat gaat om een bedrag van € 4.962. De vrouw verzoekt het hof te bepalen dat de man dit bedrag alsnog aan de vrouw moet voldoen.

De man voert aan dat de Wet Verevening pensioenrechten bij scheiding (Wvps) hier van toepassing is. Op grond daarvan vindt met ingang van 1 juli 2024 rechtstreekse inhouding via de pensioenuitvoerder plaats. De man betwist dat hij de vrouw over de maanden april tot en met juli 2024 niet heeft betaald. Hij heeft haar enkel de maand juni niet betaald. Het gaat om een bedrag van € 1.069. Dit bedrag heeft de man verrekend met bij hem in rekening gebrachte bedragen wegens woz-heffing en waterschapslasten voor het appartement in [plaats B] van respectievelijk € 614,70 en € 128,89. Deze bedragen moeten volgens hem door de vrouw worden gedragen.

Het hof overweegt dat de man heeft erkend dat hij de vrouw over de maand juni 2024 niet heeft betaald. Dat staat daarmee in rechte vast. Dat de man niet zou hebben betaald over de overige door de vrouw gemelde maanden is door hem betwist en door de vrouw niet nader onderbouwd. De vrouw heeft niet weersproken dat de man de woz-heffing en waterschapslasten van het appartement in [plaats B] heeft voldaan en dat zij deze zou moeten dragen, zodat het hof daarvan uitgaat. Wanneer deze bedragen met elkaar worden verrekend resteert nog een bedrag van € 325,41 dat de man alsnog aan de vrouw moet voldoen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:279

Zaaknummer: 200.342.408

Rechters: L. Hamer, J.H. Lieber en J.U.M. van der Werff

Advocaten: M.M.C. Wingen en G.H.G. Reitsma-van Riel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof houdt oordeel over werkingssfeer MITT aan in afwachting van cassatie andere zaak

Geschil over de uitleg van de werkingssfeerbepaling van het verplichtstellingsbesluit tot deelneming in MITT. In de werkingssfeerbepaling ontbreekt een hoofdzakelijkheidsbeginsel. Valt een bedrijf, waarvan de activiteiten slechts voor een gering deel onder de in het verplichtstellingsbesluit genoemde activiteiten vallen, desondanks onder de verplichtstelling? Het hof houdt zijn beslissing aan in afwachting van het cassatieberoep in de zaak ECLI:NL:GHSHE:2024:2339.

Geïntimeerde (werkgeefster) heeft een groothandel in onder meer sportprijzen en aanverwante artikelen. Tot haar bedrijfsactiviteiten behoort ook het bedrukken van kleding. In deze zaak is de vraag aan de orde of geïntimeerde valt onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit tot deelneming in MITT, ook als de activiteiten van geïntimeerde die onder de verplichtstelling vallen, zoals het bedrukken van kleding, slechts een (zeer) gering deel van haar omzet vormen. De kantonrechter heeft deze vraag ontkennend beantwoord. Daarbij heeft hij overwogen dat het verplichtstellingsbesluit weliswaar geen hoofdzaakcriterium bevat, maar dat er desondanks sprake kan zijn van een zekere ondergrens. MITT is van deze beslissing in hoger beroep gekomen.

In geschil is of geïntimeerde valt onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit tot deelneming in MITT.

Vast staat dat het verplichtstellingsbesluit voor deelneming in MITT geen hoofdzaakcriterium bevat, en dat een deel van de activiteiten van geïntimeerde, waaronder het bedrukken van kleding, valt onder de verplichtstelling. De kernvraag in deze zaak is of deze feiten voldoende zijn voor de conclusie dat geïntimeerde verplicht is deel te nemen in MITT, ook als komt vast te staan dat de op dit punt relevante activiteiten van geïntimeerde, waaronder het bedrukken van kleding, slechts een (zeer) gering deel van haar omzet vormen.

Het hof overweegt dat bovenstaande vraag maatschappelijk relevant is, en in de rechtspraak door verschillende gerechtshoven tot op heden op verschillende wijzen is beantwoord. Het is het hof ambtshalve – uit het overzicht lopende zaken op de website van de Hoge Raad – gebleken dat in een soortgelijke zaak, waarin vragen aan de orde zijn waarop het antwoord ook voor deze zaak relevant kan zijn, op 14 oktober 2024 door MITT cassatie is ingesteld. Het betreft het cassatieberoep van MITT tegen het arrest van het Hof Den Bosch van 16 juli 2024, ECLI:NL:GHSHE:2024:2339. Gelet op het grote financiële belang van (de eenmanszaak) geïntimeerde, de rechtszekerheid en het voorkomen van een onnodige nieuwe cassatieprocedure, ziet het hof aanleiding om de verdere beoordeling en beslissing van deze zaak aan te houden totdat genoemd cassatieberoep tegen het arrest van het Hof Den Bosch bij de Hoge Raad tot een einde is gekomen.

Het hof zal om proceseconomische redenen de zaak doorhalen op de rol, met de bepaling dat de meest gereede partij de zaak opnieuw kan opbrengen nadat de cassatieprocedure bij de Hoge Raad is geëindigd. Beide partijen zullen vervolgens in de gelegenheid worden gesteld om zich over de uitkomst van die cassatieprocedure en de relevantie hiervan voor de onderhavige zaak uit te laten.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:34

Zaaknummer: 200.324.334/01

Rechters: J.M.T. van der Hoeven-Oud, R.S. van Coevorden en A.C.M. Kuypers

Advocaten: E. Lutjens en E. Spijer

Wetsartikelen: Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Hof volgt deskundigenbericht: werkgever HooVos valt onder werkingssfeer bouwfondsen

Dit geding betreft de vraag of HooVos onder de verplichtstelling van bpfBOUW valt. Op basis van het deskundigenbericht oordeelt het hof bevestigend. Daarbij oordeelt het hof voor de vraag of de activiteiten van de onderneming onder de verplichtstelling vallen, dat inleenkrachten, zzp'ers en onderaannemers alsmede uitzendkrachten en aannemers kunnen worden meegenomen bij de loonsomvergelijking.

Ingevolge het tussenarrest is op 11 december 2023 een deskundigenbericht uitgebracht. De bouwfondsen hebben een akte uitlating over deskundigenbericht genomen. HooVos heeft een memorie na deskundigenbericht, met producties, ingediend. De bouwfondsen hebben bij hun hiervoor genoemde akte het volgende aangevoerd. De deskundige heeft geoordeeld dat in het referentiejaar meer dan 54,54%, derhalve meer dan 50%, van de loonsom binnen HooVos aan activiteiten in fase 5 is toe te schrijven. Dat betekent dat in hoofdzaak de activiteiten van HooVos vallen binnen de werkingssfeer van de bouwregelingen zodat die bouwregelingen van toepassing zijn. De bouwfondsen hebben voorts opgemerkt dat met het meenemen van de activiteiten in fase 1 tot en met 4 en fase 6 het percentage van 54,54% aanzienlijk hoger zal zijn, dat het referentiejaar representatief is voor alle andere jaren en dat zij zich verenigen met de conclusies in het deskundigenbericht op grond waarvan hun vorderingen als geformuleerd in het petitum van de memorie van grieven voor toewijzing gereed liggen. HooVos heeft bij genoemde memorie met betrekking tot het deskundigenbericht bezwaren gemaakt.

Uitgangspunt bij de beoordeling van een deskundigenbericht is, aldus (r.o. 3.4.5 van) HR 9 december 2011, ECLI:NL:HR 2011:BT2921, dat voor de rechter een beperkte motiveringsplicht geldt ten aanzien van zijn beslissing om de bevindingen van een deskundige al dan niet te volgen. Wel dient hij bij de beantwoording van de vraag of hij de conclusies waartoe een deskundige in zijn bericht is gekomen in zijn beslissing zal volgen, alle ter zake door partijen aangevoerde feiten en omstandigheden in aanmerking te nemen en op basis van die

aangevoerde stellingen in volle omvang te toetsen of aanleiding bestaat van de in het deskundigenbericht geformuleerde conclusies af te wijken.

De onder A tot en met C in haar memorie na deskundigenbericht vermelde bezwaren van HooVos strekken ertoe het hof te laten terugkomen van in de tussenarresten van 19 januari 2021 en 1 juni 2021 uitdrukkelijk en zonder voorbehoud gegeven oordelen. Die oordelen betreffen de overweging van het hof onder 3.8 van het tussenarrest van 19 januari 2021 dat voor de overwegende productie niet alleen de uren maar vooral de loonsomgegevens van belang zijn met dien verstande dat het daarbij gaat om zowel de uren en loonsomgegevens van fase 5 als die van fase 1 tot en met 4 voor zover die werkzaamheden hebben geleid tot werkzaamheden vallend onder fase 5 en voorts dat voor de omvang van de bouwactiviteiten ook de uren en loonsommen van personeel dat ondersteunend is geweest bij de echte bouwwerkzaamheden dienen te worden betrokken. Verder betreffen de bedoelde oordelen de formulering van de aan de deskundige voor te leggen vragen waaronder het in vraag 1 vervatte uitgangspunt dat onder bouwactiviteiten van HooVos mede moet worden begrepen de aan dochteronderneming HooVos Projecten uitbestede werkzaamheden, die niet alleen worden verricht door werknemers van HooVos maar ook door of vanwege HooVos ingeleende werknemers. Hetzelfde geldt voor de vergelijking van de loonsom van de werknemers binnen HooVos die zich bezighouden met fase 5-activiteiten en die werknemers die zich bezighouden met niet-fase 5-activiteiten alsmede het oordeel dat de fase 5-activiteiten bouwactiviteiten zijn. Het hof is aan deze oordelen die als eindbeslissingen hebben te gelden, gebonden. Van uitzonderlijke omstandigheden die dit anders maken, is geen sprake.

Ook het betoog van HooVos dat inleenkrachten (D), zzp'ers en onderaannemers (E) alsmede uitzendkrachten en aannemers (F) niet moeten worden meegenomen bij de loonsomvergelijking, gaat niet op. Het gaat er immers niet om of die groepen arbeidskrachten wel of niet onder de bouwregelingen vallen, maar om de vraag of HooVos met haar activiteiten die zij door eigen werknemers of derden zoals voormelde arbeidskrachten laat verrichten onder de bouwregelingen valt. Voor de beantwoording van die vraag doet het er niet toe wie – werknemers in loondienst van HooVos of derden die door of vanwege HooVos worden ingehuurd – de activiteiten verrichten. Het hof verwerpt tevens het betoog van HooVos dat ingeleende werknemers niet moeten worden meegenomen bij het vaststellen van de loonsom omdat dit deel van de loonsom onbekend zou zijn. Naar de deskundige terecht heeft opgemerkt zou het buiten beschouwing laten van de ingeleende werknemers – enkel vanwege het feit dat deze lonen niet exact bekend zijn – afbreuk doen aan een correcte beantwoording van de vragen van het hof.

Met partijen en de deskundige acht het hof de bevindingen van de deskundige met betrekking

tot het jaar 2014 representatief voor de gehele periode.

De thans ingebrachte bezwaren van HooVos (met daarbij het commentaar van NPB Legal op het deskundigenbericht) komen in de kern neer op een herhaling van de bezwaren die HooVos heeft geuit tegen het concept deskundigenbericht. Naar aanleiding van de concept-rapportage van de deskundige heeft HooVos diverse bezwaren daartegen naar voren gebracht. De deskundige heeft die bezwaren vervolgens besproken en daarbij op overtuigende wijze toegelicht dat en waarom de bezwaren van HooVos geen reden zijn tot aanpassing van het deskundigenbericht.

Het hof acht de bevindingen en conclusies van de deskundige overtuigend. De deskundige komt op grond van zijn bevindingen tot de conclusie dat 54,54% van de loonsom van HooVos in het referentiejaar 2014 gerelateerd is aan fase 5-activiteiten. In aanmerking genomen dat tussen partijen niet in geschil is dat de werkzaamheden in fase 5 bouwactiviteiten zijn – zie hiervoor r.o. 3.6 van het tussenarrest van 19 januari 2021 – betekent dit dat HooVos in 2014 in overwegende mate bouwactiviteiten verricht en daarmee onder de bouwregelingen valt. Bij dit oordeel zijn niet eens meegenomen de activiteiten vallend in fase 1 tot en 4 voor zover die hebben geleid tot activiteiten in fase 5, hoewel ingevolge de tussenarresten van 19 januari 2021 en 1 juni 2021 ook die activiteiten zouden moeten worden betrokken. Hetzelfde geldt voor de activiteiten in fase 6.

Op grond van de bevindingen en conclusies van de deskundige, gezien tegen de achtergrond van de hiervoor onder 2.5 vermelde maatstaf, ziet het hof geen aanleiding de bevindingen en conclusies uit het rapport van de door HooVos ingeschakelde partijdeskundige NPB Legal te volgen, en evenmin om de opstellers van dat rapport te horen zodat het door HooVos gedane bewijsaanbod wordt gepasseerd.

De deskundige heeft zijn kosten begroot op € 182.374,80 (inclusief btw) zoals daarvan blijkt uit een bij het deskundigenbericht gevoegde factuur van 8 december 2023 gericht aan HooVos. De deskundige heeft evenwel geen specificatie verstrekt van de verrichtingen en de kosten per verrichting, een en ander als bedoeld in artikel 14.3 van de Leidraad, ondanks dat het hof de deskundige hier meermalen om heeft verzocht met een verwijzing naar de Leidraad en hem in kennis heeft gesteld van de door HooVos geuite bezwaren tegen de eindnota. Ij gebreke van de gegevens als bedoeld in artikel 14.3 van de Leidraad kan het hof de kosten van het deskundigenonderzoek niet begroten op het door de deskundige in zijn factuur van 8 december 2023 vermelde bedrag. Het valt immers niet in te zien waarom het onderzoek dat beperkt is geweest tot het jaar 2014 de door de deskundige opgevoerde uren rechtvaardigt. Evenmin valt na te gaan dat het daarbij vermelde totaalbedrag tot stand is gekomen met toepassing van hetgeen in de Leidraad is opgenomen omtrent het inschakelen van

hulppersonen en het ten behoeve van hen te hanteren tarief. Mede gelet op de bij brief van 27 mei 2024 geuite bezwaren van HooVos tegen de ingediende declaratie, leidt het voorgaande ertoe dat het hof de kosten van de deskundige in goede justitie zal vaststellen op het reeds door hem ontvangen totaalbedrag aan voorschotten, te weten een bedrag van € 78.841,75 (exclusief btw). Dit bedrag dat HooVos – door middel van storting in het depot – als voorschot heeft betaald ten behoeve van het deskundigenonderzoek, zal ten laste blijven van HooVos aangezien zij in de onderhavige zaak in het ongelijk is gesteld met dien verstande dat HooVos nog gehouden is de btw hierover – een bedrag van € 16.556,77 – aan de deskundige te voldoen. Het hof zal bepalen dat de deskundige een factuur tot een bedrag van € 95.398,52 (inclusief btw) zal uitbrengen aan HooVos ter zake van de kosten van het deskundigenbericht, onder creditering van alle reeds uitgebrachte facturen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 14-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:81

Zaaknummer: 200.256.000/01

Rechters: M.L.D. Akkaya, I.A. van der Burg en A.C.M. Kuypers

Advocaten: E. Lutjens en G.G. Bosch

Wetsartikelen: Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Pensioenadviseur aansprakelijk voor afwijking van pensioenovereenkomst werkgever

Geschil over de vraag of de pensioenadviseur van de voormalige werkgever van appellant aansprakelijk is. In opdracht van deze werkgever heeft de pensioenadviseur pensioenverzekeringen ten behoeve van appellant afgesloten, die niet overeenstemden met de pensioentoezegging van de werkgever aan appellant. Het hof is (na terugverwijzing door de Hoge Raad) van oordeel dat de pensioenadviseur onrechtmatig jegens appellant heeft gehandeld en verplicht is de schade van appellant te vergoeden.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest beslist dat geïntimeerde de op haar rustende zorgplicht ook jegens appellant in acht moest nemen en dat een tekortschieten daarin in beginsel onrechtmatig is jegens appellant. De zorgplicht houdt volgens de Hoge Raad in dat de tot stand te brengen verzekering aansloot bij, kort gezegd, de pensioentoezegging van [bedrijf 1]. Vast staat dat de tot stand gebrachte verzekering niet aansloot bij deze pensioentoezegging.

Met het nalaten om nadere informatie in te winnen over de inhoud van de pensioentoezegging en om appellant te informeren over de aard van een streefregeling/kapitaalverzekering is geïntimeerde naar het oordeel van het hof tekortgeschoten in het nakomen van haar zorgplicht jegens appellant. Geïntimeerde heeft geen feiten of omstandigheden aangedragen die maken dat hier.o.er anders moet worden geoordeeld. Daarmee staat vast dat geïntimeerde op dit punt onrechtmatig jegens appellant heeft gehandeld.

Ook ten aanzien van de waardeoverdracht rustte volgens de Hoge Raad op geïntimeerde een zorgplicht jegens appellant. Het gaat om de overdracht van de waarde van het pensioen dat appellant bij Ballast Nedam had opgebouwd. Dit pensioen was een (zuivere) eindloonregeling zonder maximum pensioengevend salaris.

In aanmerking genomen dat de zorgplicht van geïntimeerde jegens appellant meebracht dat geïntimeerde nadere informatie moest inwinnen over de inhoud van de pensioentoezegging en om appellant te informeren over de aard van een streefregeling/kapitaalverzekering, geldt ook hier dat geïntimeerde niet aan haar zorgplicht heeft voldaan door een en ander na te laten. Ook op dit punt heeft geïntimeerde onrechtmatig jegens appellant gehandeld.

Het Hof Den Haag heeft in zijn arrest van 6 april 2021 ten opzichte van [bedrijf 1] geoordeeld dat de verjaringstermijn van de vordering van appellant tot schadevergoeding pas is gaan lopen op het moment dat het voor appellant duidelijk werd dat het verzekerde kapitaal op het moment van pensionering niet toereikend was voor de aankoop van een pensioen gebaseerd op zijn eindloon conform, kort gezegd, de pensioentoezegging.

geïntimeerde heeft geen of onvoldoende feiten of omstandigheden aangedragen die tot een ander oordeel moeten leiden. Het hof neemt het oordeel van het Hof Den Haag op dit onderdeel daarom over. Geïntimeerde heeft niet concreet gemaakt dat appellant vijf jaar voordat hij geïntimeerde aansprakelijk stelde, wist dat het verzekerd kapitaal ontoereikend was voor de aankoop van het toegezegde pensioen. Hieruit volgt dat de vordering van appellant niet is verjaard.

Geïntimeerde heeft verder aangevoerd dat appellant door de pensioenbrieven uit 2006 en 2008 en in elk geval na de uitleg van geïntimeerde in een e-mail van 31 mei 2011 bekend was met de werking van de afgesloten pensioenproducten. Volgens geïntimeerde is het recht van appellant op schadevergoeding vervallen, omdat hij niet tijdig bij geïntimeerde heeft geklaagd over haar tekortschieten, maar haar pas in 2016 aansprakelijk heeft gesteld. geïntimeerde stelt dat het niet tijdig klagen haar de mogelijkheid heeft ontnomen om de tekortkomingen te herstellen.

Het onrechtmatig handelen van geïntimeerde jegens appellant heeft betrekking op het tekortschieten in het nakomen van een zorgplicht die voortvloeit uit de overeenkomst die geïntimeerde met [bedrijf 1] heeft gesloten. Voor zover op appellant een klachtplicht jegens geïntimeerde rustte met betrekking tot het tekortschieten, overweegt het hof het volgende.

Geïntimeerde stelt dat zij nadeel lijdt door het late tijdstip waarop appellant heeft geklaagd over haar tekortschieten, omdat haar de mogelijkheid is ontnomen 'een en ander recht te zetten'. Geïntimeerde heeft echter in geen enkel opzicht concreet gemaakt wat zij had willen en kunnen doen om de gevolgen van het tekortschieten te herstellen, indien appellant eerder dan in 2016 had geklaagd over dat tekortschieten. Geïntimeerde heeft evenmin uitgelegd wat zij in 2016 niet meer kon doen, wat eerder nog wel mogelijk zou zijn geweest. Het is bovendien in tegenspraak met de eigen stelling van geïntimeerde dat er geen ander, voor

appellant geschikt pensioenproduct op de markt was dan het afgesloten pensioenproduct. Er is dus te weinig gesteld voor de conclusie dat geïntimeerde nadeel lijdt door het (late) tijdstip waarop appellant heeft geklaagd. Ook voor het overige is niets naar voren gebracht dat het verval van het recht van appellant op schadevergoeding wegens het (late) tijdstip van klagen rechtvaardigt. Het hof wijst het beroep van geïntimeerde op schending van een klachtplicht van appellant daarom af.

Geïntimeerde heeft aangevoerd dat appellant geen schade heeft geleden door haar onrechtmatig handelen. Wat betreft de afgesloten pensioenproducten stelt geïntimeerde dat ook bij het nader inwinnen van informatie over de inhoud van de pensioentoezegging en het voorlichten van appellant over de aard van een streefregeling/kapitaalverzekering geen andere verzekeringen zouden zijn afgesloten, omdat verzekeraars geen zuivere eindloonregelingen meer aanboden. Bovendien is [bedrijf 1] veroordeeld om de schade te vergoeden die appellant lijdt doordat de pensioentoezegging niet is nagekomen. Wat betreft de waardeoverdracht stelt geïntimeerde dat het behoud van de pensioenaanspraken bij Ballast Nedam geen voordeel zou hebben opgeleverd vanwege latere kortingen op deze aanspraken.

Hetgeen geïntimeerde heeft aangevoerd, rechtvaardigt naar het oordeel van het hof niet de conclusie dat de mogelijkheid dat appellant door het handelen van geïntimeerde schade heeft geleden of lijdt, onaannemelijk is. In de eerste plaats heeft geïntimeerde niet voldoende concreet gemaakt dat destijds in het geheel onmogelijk was om nog een verzekering op basis van een zuivere eindloonregeling af te sluiten. Uit hetgeen bij de mondelinge behandeling na verwijzing namens geïntimeerde is verklaard, kan het hof slechts opmaken dat het afsluiten van een dergelijke verzekering volgens geïntimeerde destijds niet meer gebruikelijk was en dat geïntimeerde geen verzekeraar kent die een dergelijke verzekering nog aanbiedt. Daar komt bij dat niet duidelijk is of destijds maatregelen hadden kunnen worden getroffen om pensioennadeel voor appellant te voorkomen, als geïntimeerde aan [bedrijf 1] en appellant zou hebben voorgelegd dat geen pensioenverzekering op basis van een zuivere eindloonregeling kon worden afgesloten. Verder brengt de veroordeling van [bedrijf 1] om de schade van appellant te vergoeden, niet mee dat appellant geen schade heeft geleden. Bij de mondelinge behandeling na verwijzing is bovendien gebleken dat de schade nog niet is vergoed.

Wat betreft de waardeoverdracht geldt dat op basis van de verstrekte gegevens niet kan worden vastgesteld of appellant schade heeft geleden en/of zal lijden. Het staat niet voldoende vast welk pensioen appellant van Ballast Nedam zou hebben ontvangen, ook wat betreft de toekomst. Evenmin staat voldoende vast hoe hoog het pensioen is dat appellant ontvangt en zal ontvangen op grond van de waardeoverdracht. Er kan niet méér worden gezegd dan dat het onzeker is of appellant schade lijdt of zal lijden. Wel acht het hof de mogelijkheid dat appellant schade heeft geleden of zal lijden, voldoende aannemelijk. Het hof neemt hierbij in

aanmerking dat het bij Ballast Nedam opgebouwde pensioen een (zuivere) eindloonregeling was zonder maximum pensioengevend salaris in tegenstelling tot de streefregeling/kapitaalverzekering bij Nationale Nederlanden, waarin de waarde van het bij Ballast Nedam opgebouwde pensioen is ondergebracht. Het hof heeft verder in aanmerking genomen de berekening die appellant heeft gegeven.

Gelet op het voorgaande is er geen reden de vordering van appellant tot schadevergoeding, op te maken bij staat, af te wijzen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:127

Zaaknummer:

Rechters: W.J.J. Los, I.A. van der Burg en E.M. de Stigter

Advocaten: B.F.M. Evers en C. Banis

Wetsartikelen: